Θρησκεία θαυμάτων – Τα θαύματα στην Καινή Διαθήκη και σκέψεις για την συνέπεια και ιστορικότητά της

[Υπόμνημα: Το κίτρινο φόντο αναφέρει πραγματικές ή πιθανές ιστορικές πληροφορίες ή στοιχεία που θα μπορούσαν ίσως να επαληθευθούν.]

Η συγκεκριμένη θρησκεία, όπως και η μαμά της ο Εβραϊσμός, είναι θρησκείες που αναφέρουν σωρεία θαυμάτων. Θα έλεγε κανείς ότι άνευ θαύματος και προφητείας δεν θα υπήρχαν. Βέβαια αυτά γινόντουσαν κάποτε και τώρα δείχνουν να έχουν σταματήσει, αν και αυτό δεν είναι αλήθεια. Πάντα οι φαντασιόπληκτοι θα βλέπουν θαύματα, και αν δεν τα βλέπουν θα τα δημιουργούν με την αστείρευτη φαντασία τους.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον, είναι ότι ενώ οι ίδιοι συχνά διατείνονται ότι δεν χρειάζονται θαύματα για να πιστέψουν, μέσα στην διγλωσσία που τους χαρακτηρίζει κάνουν για τα θαύματα σαν τρελοί.

Τι είναι θαύμα

Θαύμα είναι το θαυμαστό συμβάν που γίνεται σε αντίθεση με τους νόμους της φύσεως. Οι χριστιανοί και γενικά οι θεϊστές, πιστεύουν ότι είναι συνήθως αποτέλεσμα προσευχών και παρακλήσεων και φυσικά “αποδεικνύουν” την θαυματουργή δράση του θεού τους που επεμβαίνει που και που, αγνοώντας προφανώς την περίφημη “ελεύθερη βούληση”.

Το πως με τις προσευχές ευαισθητοποιείται ο νους προς μία συγκεκριμένη

κατεύθυνση, έχει αναλυθεί στο άρθρο “Θρησκεία ή βίωμα;”. Εκεί έχει αναλυθεί επίσης το πως η μονομέρεια του νου ή η συνεχής προσήλωση σε κάτι, οδηγεί την αντίληψη στην μονομερή κατανόηση συμβόλων και συμβάντων ή και μη συμβάντων, δηλαδή της ξεκάθαρης δημιουργίας “φαντασμάτων”. Υπάρχουν όμως και τα θαύματα που φέρεται να έκανε ο Ιησούς, ο ιδρυτής του Χριστιανισμού και οι Απόστολοι, δηλαδή οι μαθητές του και είναι καταγεγραμμένα στα ιερά βιβλία τους και θα τα αναλύσουμε παρακάτω .

Α. Τα θαύματα του πατρός Γιαχβέ

Ο ίδιος ο Ιησούς, όπως τουλάχιστον μας λέει τρεις φορές ο Ματθαίος και μία ο Ιωάννης, καλεί τον κόσμο ή τους μαθητές του να τον πιστέψουν έστω λίγο και θα μπορούν να κινούν βουνά ή να κάνουν τα πάντα και κανείς να μην τους σταματήσει, φτάνει να επικαλέσουν τον ίδιο:

Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε.

(Κατά Ματθαίον, 7: 7)

ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν.

(Κατά Ματθαίον, 17: 20)

ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ κἂν τῷ ὄρει τούτῳ εἴπητε, Ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται· καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήμψεσθε.

(Κατά Ματθαίον, 21: 21-22)

ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει, ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι, καὶ ὅ,τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω, ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ. ἐάν τι αἰτήσητέ με

ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω.

(Κατά Ιωάννην, 14: 12-14)

Τί σημαίνουν όλα αυτά για κάποιον που δεν αρκείται σαν τους πιστούς σε ιστοριούλες που διαδίδονται από γριούλες και γέρους στην πλατεία του χωριού; Απολύτως τίποτα. Είναι πιθανότερο άραγε να αλλάχθηκαν οι νόμοι της Φύσεως για να πιστέψει κάποιος ονειροπόλος, από το να πει ο κάποιος ή συνειδητά ψέμα ή ένα αποκύημα της ταραχώδους φαντασίας του;

Τα θαύματα ξεκινούν στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά τα πλέον εντυπωσιακά είναι οι απίθανης λογικής, Επτά Πληγές του Φαραώ, επιδείξεις και μάχες μάγων με φίδια και ραβδιά, με την βάτο που δεν καίγεται, με την διάβαση της Ερυθράς με τα πόδια και την καταπόντιση όλου του στρατού των Αιγυπτίων, η καταστροφή των Σοδόμων, το σταμάτημα του Ήλιου και της Σελήνης για μια ολόκληρη μέρα για να σφάξουν όλους τους Ιεβουσαίους (τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ που επιβουλευόταν ο Ιησούς του Ναυή), όσους γλύτωσαν από το πετροβόλημα του Γιαχβέ (Ιησούς του Ναυή, 10: 1-14), το κατάπιωμα του Ιωνά από μια φάλαινα, η "επίσκεψη" του "Κυρίου" στην Άννα (μητέρα του Σαμουήλ) που γέννησε 3 αγόρια και 2 κορίτσια με το θεϊκό σπέρμα (Βασιλειών Α'[Σαμουήλ Α'] 2: 21), η ομιλία του Μωυσή με τον Ιεχωβά, και χιλιάδες άλλα μικρά ή μεγάλα θαύματα που "έκανε" ο Γιαχβέ στον αγαπημένο του λαό και που το μυθολογικό αυτό βιβλίο είναι γεμάτο και δεν θα ασχοληθούμε εδώ επιπλέον.

Στην Καινή Διαθήκη τα θαύματα συνεχίζονται. Σε έναν λαό που ζητάει συνέχεια "σημεία και τέρατα", π'ως είναι δυνατόν να σταματήσει η φαντασία; Αν και ο Ιησούς αρνείται να κάνει στους Φαρισαίους το χατήρι για "σημεία", έχουμε αρκετά "θαύματα" του Ιησού που είναι καταγεγραμμένα στο βιβλίο αυτό και που τα έκανε στους μαθητές του, αλλά και στον κόσμο, τον πολύ κόσμο όπως θα δούμε.

Το πρώτο θαύμα που αναφέρεται, είναι αυτό της θαυματουργής άσπορης σύλληψης της Μαρίας. Αυτό αναφέρεται στον Λουκά μόνο. Στον Ματθαίο το μαθαίνουμε έμμεσα από την εμφάνιση του αγγέλου που ενημερώνει τον Ιωσήφ για τον τοκετό, για να μην νομίσει ότι "εκερατώθει". Όχι, με τον "άγγελο" το έκανε η νεότατη μνηστή του, οπότε δεν πειράζει.

Ακολουθεί η θαυματουργή επίσης γέννηση, που για τον Λουκά συνέβη επειδή έγινε απογραφή και έπρεπε να πάνε όλοι στον τόπο καταγωγής τους. Το πόσο αληθές είναι αυτό, δηλαδή η υποχρεωτική μετακίνηση είναι ένα θέμα, γιατί η απογραφή του Κυρήνιου που έγινε το 6-7 κ.ε. ήταν όπως μας λέει ο Ιώσηπος απογραφή περιουσιών και όχι προσώπων. Επειδή όμως υπήρχε μια υποτιθέμενη προφητεία, έπρεπε σώνει και καλά η γέννηση του μεσσία να γίνει στην Βηθλεέμ, οπότε τι σημασία έχει το πώς;. Ο Λουκάς που φιλοδοξεί να δώσει ιστορικά στοιχεία, μας λέει ότι έγινε "*ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου*" που ξέρουμε ότι χρημάτισε legatus της Συρίας το 6-12 κ.ε., δηλαδή σε άσχετη ημερομηνία από αυτή που θα έπρεπε. Στον Ματθαίο δεν αναφέρονται τίποτα από όλα αυτά παρά μόνο η Βηθλεέμ σαν να ήταν ήδη ο τόπος διαμονής του ζεύγους. Στον Λουκά έγινε σε φάτνη, στον Ματθαίο σε κανονικό σπίτι. Να σημειωθεί ότι η αρχαιολογική έρευνα έχει δείξει ότι η Βηθλεέμ ή ήταν ακατοίκητη εκείνη την εποχή ή ιδιαίτερα ασήμαντη.

Στον Λουκά, υπήρχαν αινούντες βοσκοί και άγγελοι, στον Ματθαίο μόνο Μάγοι που ήρθαν "*ἀπὸ ἀνατολῶν*". Στον Λουκά σε οκτώ μέρες έγινε η περιτομή και ακολουθεί το συμβάν με επίσκεψη στα Ιεροσόλυμα και στον Συμεών, ακολουθεί και το συμβάν με την προφήτισσα Άννα και επιστροφή στην Ναζαρέτ. Στον Ματθαίο δεν γίνεται τίποτα από αυτά, αλλά μετά την γέννηση ένας άγγελος ενημέρωσε τον Ιωσήφ "*παράλαβε τὸ παιδίον… καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον – ἵνα πληρωθῇ… Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου*", ακολουθεί η σφαγή των νηπίων, που δεν επιβεβαιώνεται ιστορικά, από τον Ηρώδη (που βασίλεψε στην Ιουδαία από το 37 ώς το 4 π.κ.ε. [πέθανε Άνοιξη του 4 π.κ.ε.] -πάλι άσχετη ημερομηνία), και μετά από το μικρό αυτό ταξίδι σαν κυνηγημένοι! Ήρθαν στην Ναζαρέτ επί Αρχελάου (εθνάρχης Ιουδαίας 4 π.κ.ε.–6 κ.ε.). Να σημειωθεί ότι η απογραφή του Κυρηνίου έγινε το 6 κ.ε. Ποιό σενάριο σας καλύπτει από τα δύο, που διαφέρουν το λιγότερο 10 χρόνια και κανένα δεν συμπίπτει με τον πρώτο χρόνο της καινής ημερολόγησης;

Να σημειωθεί εδώ, ότι στα Ευαγγέλια πάρα κάτω, θα εμφανισθούν τα αδέλφια του Ιησού και οι ευφάνταστοι χριστιανοί λένε (στηριγμένοι σε τί άραγε;), ότι ήταν παιδιά του Ιωσήφ από προηγούμενο γάμο, προφανώς για να μην θιχτεί το δόγμα της αειπάρθενης Μαρίας. Μόνο που στο σενάριο της απογραφής (Λουκάς) όσο και στο άλλο σενάριο του ταξιδιού στην Αίγυπτο (Ματθαίος) δεν φαίνεται να υπάρχουν άλλα παιδιά μαζί τους. Τα παιδιά αυτά δεν χωρούν σε κανένα από τα δύο σενάρια και εμφανίζονται αργότερα από την γέννηση του Ιησού, οδηγώντας στο συμπέρασμα ότι ήταν επόμενα παιδιά της Μαρίας. Σε αυτό οδηγεί και ο Ματθαίος

(1:25) "25 *καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον* ". Δηλαδή ακολούθησαν και άλλα παιδιά αφού μας ξεκαθαρίζει ότι δεν συνουσιάστηκαν μεχρι να βγει ο πρωτότοκος, αλλά προφανώς μετά έζησαν σαν κανονικό αντρόγυνο και έκαναν και άλλα παιδιά, τουλάχιστον 7 όπως μας λέει ο Ματθαίος (13:55): "55 *οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται μαριὰμ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἰάκωβος καὶ ἰωσὴφ καὶ Σίμων καὶ ἰούδας;* 56 *καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσιν;*"

Ακολούθως, δεν ξέρουμε τίποτα για την ζωή του μικρού Ιησού μέχρι την βάπτισή του, εκτός από την ομιλία του έφηβου Ιησού (12 ετών) στον ναό, όπου "άναυδοι" τον άκουγαν όλοι οι αρχιερείς και θαύμασαν την σοφία του. Πώς το μάθαμε; Μα θα το είπαν στον κόσμο οι ίδιοι. Ο μόνος που το αναφέρει είναι ο Λουκάς που δεν ήταν μαθητής.

Τέλος, έχουμε την θαυματουργή βάπτιση, όπου και συμφωνούν όλοι πλέον οι Ευαγγελιστές και από εκεί ξεκινάει και η "θαυματουργή δράση" του ίδιου του Ιησού.

Β. Τα "θαύματα" του Ιησού

Ακολουθεί η αρπαγή από τον Διάβολο στην έρημο, αφού του έδειξε όλο τον κόσμο από ψηλά (την Αμερική και την Αυστραλία τις ξέχασε για να μην μαθαίνει πολλά ο Ιησούς). Του έδωσε τους περίφημους πειρασμούς, που είναι και το σημείο εκκίνησης του χριστιανικού μοναχισμού έκτοτε. Πως το μάθαμε μάλλον θα το είπε ο Διάβολος, γιατί ο Ιησούς δεν φέρεται να είπε κάτι. Στο άρθρο "Τα ανύπαρκτα «θαύματα» ενός επαγγελματία τσαρλατάνου, ονόματι Ιησού" αναφέρονται κάποια στοιχεία, εδώ θα κάνουμε λίγο μεγαλύτερη ανάλυση σε όλα τα καταγεγραμμένα θαύματα του, και θα δούμε έπειτα, γιατί έχει ανάγκη ο χριστιανός και γενικά ο θεϊστής από αυτά.

Είναι προφανές, όπως είπε και ο Τόμας Πέιν, *"αντί τα θαύματα να είναι αποδείξεις της αλήθειας μιας θρησκείας θα έπρεπε να είναι αποδείξεις φαντασιοπληξίας, γιατί είναι συμβατό με το μήνυμα της αλήθειας να μην ζητάει δεκανίκια, σε αντίθεση με τον μύθο που έχει την ανάγκη αυτών που απορρίπτουν την αλήθεια".*

Ας δούμε όμως ένα ένα τα θαύματα που φέρεται να έκανε ο Ιησούς ο ίδιος, θεραπεύοντας τον κόσμο ή απλά "κάνοντας εντύπωση". Υπάρχει ένα ενδιαφέρον κειμενάκι στον Λουκά που δείχνει ότι πριν από κάθε επίσκεψη σε κάθε πόλη πέρα από τους 12 γνωστούς ακόλουθους του μαθητές, υπήρχαν άλλοι 70 αφανείς

βοηθοί.

> *Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἤμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι. ἔλεγεν οὖν πρὸς αὐτούς· (...) καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε αὐτοῖς· ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*
>
> *(Κατά Λουκάν, 10: 1-10)*

Κι ένα κειμενάκι από τον Μάρκο που δείχνει μερικά από τα πιθανά αποτελέσματα της δράσης των...

> *καὶ ὅπου ἂν εἰσεπορεύετο εἰς κώμας ἢ πόλεις ἢ ἀγροὺς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐτίθεσαν τοὺς ἀσθενοῦντας καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται· καὶ ὅσοι ἂν ἥπτοντο αὐτοῦ, ἐσῴζοντο.*
>
> *(Κατά Μάρκον, 6: 56)*

...που δείχνει ότι τελικά όλες οι επισκέψεις και τα αναγραφόμενα θαύματα, αν έχουν κάποιο ίχνος αληθείας, μπορεί τελικά και να έγιναν κάτω από περίεργες συνθήκες· πάντως υπήρχε προετοιμασία, δημιουργία κλίματος και αφανείς βοηθοί που δεν φαίνονται πουθενά στο κάθε συμβάν, άλλα ξέρουμε από το χωρίο του Λουκά ότι ήδη έχουν δουλέψει για αυτό, και φυσικά μπορούμε να τους φανταστούμε ότι δουλεύουν ακόμα, όταν γίνεται η ίδια η επίσκεψη, όπως περίπου με τους τσαρλατάνους που παίζουν τον "παπά" στα παζάρια και κανείς δεν ξέρει ποιος από τους παριστάμενους και περιφερόμενους είναι συνεννοημένος ή όχι. Ένας άλλος ερευνητής μας θυμίζει ότι και στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχει άλλο σχετικό χωρίο με 70 βοηθούς του Μωυσή για να θεραπεύουν ασθενείς. Ας δούμε λοιπόν αν διαφαίνεται η δράση τους στα επόμενα συμβάντα.

Τα θαύματα που φέρεται να έκανε ο Ιησούς σύμφωνα με τους Ευαγγελιστές είναι:

1. Το νερό που μετατρέπεται σε κρασί στον γάμο της Κανά (Κατά Ιωάννην, 2: 1-10)
Ένα θαύμα που πρόσεξε μόνο ο Ιωάννης τρεις μέρες ακριβώς μετά την βάπτιση του Ιησού, τελείως αναξιόπιστο σαν διαδικασία και τελείως άχρηστο, αν και

φαίνεται να κάνει “εντύπωση”. Ο Ιησούς αρχικά κάνει τον δύσκολο στην μάνα του, αφού της απαντά ιδιαίτερα απαξιώτικά *“τί εμγια να καταλάβετε ότι ή ήταν στημένο ή μύθοςοί και σοι γύναι;”*, για να μην πω προσβλητικά. Αλλά η μαμά δεν αντιδρά, επιμένει και φαίνεται μάλιστα, ότι αν και καλεσμένη, είχε αρμοδιότητες στην κουζίνα και την υπάκουσαν οι υπηρέτες όπως και ο γιος της τελικά. Επίσης εδώ φαίνεται να γνωρίζει τις “θεϊκές” ιδιότητες του γιου της σε αντίθεση με άλλα χωρία όπως στο σενάριο του Ματθαίου, αφού ήδη είχε ξεκινήσει να κάνει θαύματα μάλιστα, όπου τον θεώρησε μαζί με τους υπόλοιπους της οικογένειας μάλλον λίγο παλαβό: “21 *καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ’ αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γὰρ ὅτι ἐξέστη.*” (Κατά Μάρκον 3:21)

Κάτι το ενδιαφέρον: Υπάρχει μια φράση στον Ματθαίο σε άσχετο σημείο που κάτι θυμίζει από αυτό...

> *οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοί, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπόλλυνται· ἀλλὰ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινούς, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται.*
>
> *(Κατά Ματθαίον, 9: 17)*

Αυτό, εύκολα μας βάζει σε σκέψεις για το πως κηρύγματα και παραβολές περάσαν με τον καιρό σαν θαύματα· κάτι παρόμοιο όπως θα δούμε αντίστοιχα, υπάρχει και με την “συκή”, αφού υπάρχει και ως παραβολή και ως θαύμα. Διαβάστε και τα σχόλια του Καλόπουλου για τον γάμο, έχουν πολύ ενδιαφέρον.

Μετά από το θαύμα αυτό στον Ιωάννη έχουμε μερικές ενδιαφέρουσες πληροφορίες:
α) Ότι ήταν πλησίον το Πάσχα.
β) Ότι έγινε το συμβάν με την εκδίωξη των εμπόρων του Ναού από τον Ναό του Σολομώντος (που οι άλλοι τρεις Ευαγγελιστές το βάζουν στο τέλος του σεναρίου).
γ) Ακολουθεί μια συνομιλία με τους Φαρισαίους που λένε *“Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν”*. Αν λάβουμε υπόψη ότι ο ναός ξεκίνησε το 19-18 π.κ.ε., μας οδηγεί στο 27-28 κ.ε. και στον Ιωάννη επίσης αναγράφονται άλλα δύο Πάσχα που μας πάει ότι το τέλος του σεναρίου (σταύρωση) στο 30-31 κ.ε.

2. Ο πειρασμός του Ιησού στην έρημο και ο Διάβολος (Κατά Λουκάν, 4: 1-3 – Κατά Μάρκον, 1: 12 – Κατά Ματθαίον, 4: 1)
Δεν είναι ακριβώς θαύμα, αν και έχει εξαιρετικά θαυμαστά "εφέ". Έγινε αμέσως μετά την βάπτιση του Ιωάννη και για 40 μέρες. Αναρωτηθείτε απλά, πως το έμαθαν οι τρεις ευαγγελιστές. Ο Ιωάννης (ο πιο αγαπημένος) προφανώς δεν το έμαθε αυτό για τις 40 ημέρες, γιατί αμέσως μετά την βάπτιση αναφέρει για δύο μέρες την συλλογή των μαθητών του Ιησού και την τρίτη μέρα, το θαύμα της Κανά που όλοι οι υπόλοιποι αγνοούν. Τελικά έγινε το "θαύμα στην Κανά", ή ο "πειρασμός"; Ποιά εκδοχή από τις δύο σας αρέσει;

Ο Διάβολος τον πήγε μια βόλτα (με το ζόρι;) για να τον αλλαξοπιστήσει, αλλά δεν τα κατάφερε και απήλθε. Ο Ιησούς όπως μεταφέρθηκε στην έρημο (ποιά έρημο άραγε;), επανήλθε στην Γαλιλαία (πετώντας; διακτινίστηκε;) και μαθαίνουμε ότι γρήγορα έγινε γνωστός. Ο Μάρκος δεν αναφέρει λεπτομέρειες και εφέ, απλά πήγε στην έρημο πειραζόμενος από τον Διάβολο και τον "βοηθούσαν οι άγγελοι" (σε τί άραγε είχε ανάγκη βοήθειας;) και μετά "ήλθε" στην Γαλιλαία.

3. Θεραπεία του υιού του βασιλικού (Κατά Ιωάννην, 4: 46-53)
Εδώ έγινε "τηλεθαύμα" από μακρυά· βρισκόμαστε στην Κανά, τον ασθενή δεν τον είδαμε, αυτός ήταν στην Καπερναούμ, απόσταση σε ευθεία 20 χιλιόμετρα. Ο πυρετός του νέου όμως έπεσε και το μάθαμε από τους δούλους του βασιλικού, που έτρεξαν να ενημερώσουν και τον βρήκαν στον δρόμο. Αυτό που μάθαμε (πώς;), είναι ότι όλοι στο σπιτικό του βασιλικού έγιναν πιστοί. Ούτε αυτό το παρατήρησε άλλος ευαγγελιστής πλην του Ιωάννη.

4. Θεραπεία του παραλύτου στη Βηθζαθά (Κατά Ιωάννην, 5: 1-9)
Αυτό είναι το τρίτο θαύμα του Ιησού, που επίσης μόνο ο Ιωάννης σημείωσε. Το συγκεκριμένο συμβάν δείχνει έναν Ιησού ανακόλουθο με αυτό που προσπαθεί διακαώς η Εκκλησία να μας δείξει. Εδώ αν και ο θεός της "αγάπης" ή μάλλον της "απόλυτης αγάπης", βρίσκεται στο κέντρο του πόνου, όπου οι περισσότεροι παράλυτοι και χωλοί της χώρας είναι μαζεμένοι *"ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν"*, θεραπεύει μόνο έναν, αυτόν που καθόταν μακρύτερα από όλους από την κολυμβήθρα, εν κρυπτώ, και ο παράλυτος ξαφνικά σηκώθηκε και έφυγε. Μετά μάθαμε ότι όλο αυτό έγινε για να επανατοποθετηθεί το θέμα του Σαββάτου. Ο πλέον μακρινός εδώ, μας λέει εμμέσως ότι ήταν και αυτός που ήρθε πρόσφατα από τους υπόλοιπους, παρά την εύσχημη δικαιολογία. Δεν χρειάζεται πολύ μελέτη, φαντασθείτε το πως αναφέρεται ότι έγινε, και γιατί δεν έγιναν αυτά που θα φανταζόσασταν ότι θα

έπρεπε να γίνουν σε μια τέτοια περίπτωση, μέσα σε τόσους άρρωστους και ανάπηρους από τον θεό της “αγάπης”, που έκανε ακολούθως τόσα θαύματα για να μας το αποδείξει, για να καταλάβετε ότι ή ήταν στημένο ή μύθος. Δείτε μια ενδιαφέρουσα ανάλυση για το “θαύμα” αυτό από τον Καλόπουλο.

Ακόμα πιο πολύ ενδιαφέρον έχει η ανάλυση του Κ. Θεοδωρίδη:

Το συμβάν με τον άγγελο που ταράζει τα νερά δεν υπάρχει στις παλαιότερες εκδόσεις και είναι μεταγενέστερη προθήκη όπως μπορείτε εύκολα να δείτε στον σιναϊτικό κώδικα. Η συγκεκριμένη θεραπεία σε αντίθεση με τις προηγούμενες γίνεται με μία λέξη μόνο, χωρίς επαφή, χωρίς λάσπη χωρίς τίποτε. Αλλά το σημαντικότερο ότι αυτό στο οποίο αναφέρεται ο συγγραφέας του Κατά Ιωάννην είναι το αρχαίο Ασκληπιείο της Ιερουσαλήμ που λειτουργούσε ακόμα τα χρόνια αυτά που αναφερόμαστε. Η αμαρτία λοιπόν που τονίζει “*Ἴδε ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται*.” μάλλον έχει να κάνει με το να μην συχνάζει στα ιατρεία των εθνικών. Αξίζει να διαβαστεί όλο το σχετικό κείμενο έχει πάρα πολύ ενδιαφέρον από κάθε άποψη.

5. Θεραπεία δαιμονισμένου στην Καπερναούμ (Κατά Μάρκον, 1: 23-28 – Κατά Λουκάν, 4: 31-37)
Αυτό είναι το πρώτο θαύμα που παρατήρησαν οι Μάρκος και Λουκάς, που δεν ήταν μαθητές και όχι οι άλλοι δύο που ήταν. Το τι σημαίνει δαιμονισμένος, είναι καθαρά χριστιανική ανακάλυψη σε περιπτώσεις επιληψίας· φυσικά χριστιανική ανακάλυψη είναι και η εφεύρεση του Σατανά που υποτίθεται την δημιουργεί. Η όλη ιστορία και οι πολλές λεπτομέρειες θυμίζουν στήσιμο, άλλωστε όπως θα διαπιστώσετε στην συνέχεια υπάρχουν εκατοντάδες “δαιμονισμένων” συμπτωματικά στην περιοχή που κινείται ο Ιησούς.

6. Θεραπεία της πεθεράς του Πέτρου και η τρικυμία (Κατά Ματθαίον, 8: 14-15 – Κατά Μάρκον, 1: 29-31 – Κατά Λουκάν, 4: 38-39)
Το πρώτο θαύμα που σημειώνουν τρεις από τους τέσσερις ευαγγελιστές. Κι εδώ έχουμε πυρετό που πέφτει, στον Λουκά μάλιστα ο Ιησούς μάλωσε τον πυρετό και αυτός έφυγε· ανώδυνο θαύμα. Η μόλις ασθενούσα που ήταν και του “περίγυρου” του Ιησού, τη στιγμή που μόλις έγινε καλά, αμέσως, άρχισε τις δουλειές και τις περιποιήσεις: Φαγητό, γλυκό, φοντανάκι κλπ.
Εδώ υπάρχουν κάποια εντυπωσιακά στοιχεία που πρόσεξε ο Κωνσταντίνος Θεοδωρίδης:
Στον μεν Ματθαίο ο Ιησούς είχε ήδη καλέσει τον Πέτρο ως μαθητή του, ενώ στον

Λουκά πρώτα θεράπευσε την πεθερά του και αμέσως μετά έγινε το συμβάν με τα δίχτυα και τον κάλεσε για μαθητή του. Επίσης στο Κατά Μάρκον 29 *Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου*. (Κατά Μάρκον 1:29) Ενώ στον Λουκά δεν τους είχε γνωρίσει ακόμα, οπότε μπήκε μόνος. Φυσικά οι διαφωνίες δεν είναι μόνο αυτές, σύμφωνα με τον Ιωάννη το σπίτι του Πέτρου (*οἰκία Σίμωνος*) ήταν η Βηθσαϊδά : 44 *ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου* (Κατά Ιωάννην 1:44), αλλά στους υπόλοιπους το σπίτι ήταν στην Καπερναούμ. Φυσικά ο Ιωάννης αν και παρόν σύμφωνα με τον Μάρκο, δεν γνωρίζει το περιστατικό.

Στους Μάρκο και Λουκά, έχει και συνέχεια, ότι μέχρι την Δύση, πλακώσανε όλοι οι χωλοί και δαιμονισμένοι της γειτονιάς και τους θεράπευσε ο Ιησούς. Αντίθετα στον Ματθαίο (που ήταν και μαθητής), μόλις ο Ιησούς είδε να μαζεύεται κόσμος, μάζεψε τους μαθητές του και την κοπάνησαν με το πλοίο. Ακολουθεί το θαύμα που ηρέμησε η θάλασσα μέσα στην τρικυμία, επαναλαμβάνω μόνο στον Ματθαίο. Στους Λουκά και Μάρκο αντίθετα το πρωί της επόμενης μέρας, πήγε σε "έρημο τόπο" και αγνοούν πλήρως την τρικυμία. Ο Λουκάς αναφέρει την τρικυμία σε άλλο σημείο στο 8: 22-25 και ο Μάρκος στο 4: 36-39 μετά από ένα κήρυγμα και πριν την "χώρα των Γεργεσηνών". Ο Ιωάννης είπαμε αγνοεί όλα τα θαύματα αυτά.

Για την τρικυμία να πούμε δυο λόγια. Μιλάμε για τρικυμία σε λίμνη όχι σε θάλασσα, μάλιστα μια λίμνη σχετικά μικρή. Το περιστατικό σύμφωνα με τον Ματθαίο ξεκίνησε από ....σεισμό: 24 *καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥστε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδεν.* (Κατά Ματθαίον 8:24). Αντίθετα στους Μάρκο και Λουκά από δυνατό αέρα (*λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην καὶ συνεπληροῦντο καὶ ἐκινδύνευον*). Στον Ματθαίο τα κύματα κάλυπταν το πλοίο, αντίθετα στον Λουκά έμπαιναν στο πλοίο. Το ενδιαφέρον είναι ότι ούτε ο σεισμός ούτε ο λαίλαψ ξύπνησε τον Ιησού από το όνειρό του και έπρεπε να τον ξυπνήσουν οι μαθητές του. Το εντυπωσιακό στον Ματθαίο αν και η αιτία ήταν σεισμός, και δημιουργήθηκε κύμα, ας πούμε λογικό ένα μικρό τσουνάμι για το μέγεθος της λίμνης μετά από σεισμό (ένα σεισμό για τον οποίο δεν έχουμε ιστορική μαρτυρία), ο Ιησούς "*τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησεν τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη*". Περαιτέρω ασχολίαστο.

7. Θεραπεία του λεπρού (Κατά Ματθαίον, 8: 2-4 – Κατά Μάρκον, 1: 40-45 – Κατά Λουκάν, 5: 12-15)
Αυτό το θαύμα, για μεν τον Ματθαίο έγινε πριν από το προηγούμενο (της

πεθεράς), αλλά αμέσως μετά την “Επί του Όρους Ομιλία” και στον ίδιο χώρο, για τον Μάρκο αμέσως μετά το θαύμα της πεθεράς μαζί με τον προαναφερθέντα συρφετό ιάσεων, την επόμενη το πρωί. Στον Λουκά τώρα, έγινε πάλι το επόμενο πρωί, αλλά μετά την μεσολάβηση άλλου θαύματος, αυτού με τα δίχτυα των ψαράδων που γέμισαν ψάρια και οι ψαράδες έγιναν οι μαθητές του, σε αντίθεση με τον Ιωάννη που αναφέραμε πότε έγινε η συλλογή των μαθητών. Για τον Λουκά πάντως έγινε κάποιες μέρες πριν από την “Επί του Όρους Ομιλία” και σε μία πόλη. Όπως και να έχει ο συγκεκριμένος λεπρός αγνοεί την απαγόρευση να κυκλοφορεί μέσα στον κόσμο και δείχνει πολύ σίγουρος ότι ο Ιησούς θα τον σώσει, αν και ο Ιησούς ήταν άγνωστος ακόμα και στην αρχή της καριέρας του. Διαβάστε παρακάτω στο 26ο θαύμα -του Λαζάρου-, για τον Σίμωνα τον λεπρό. Περαιτέρω ασχολίαστο.

8. Θεραπεία του Γεργεσινού δαιμονιζομένου (έριξε τα δαιμόνια στα γουρούνια)

(Κατά Ματθαίον, 8: 28-34 – Κατά Μάρκον, 5: 1-20 – Κατά Λουκάν, 8: 26-39)
Για μεν τον Ματθαίο, αυτό ήταν το ακριβώς επόμενο από το γαλήνεμα της τρικυμίας, για τον Μάρκο έγινε μετά το μεθεπόμενο θάμα αυτό του ξεραμένου χεριού. Ήταν ένας ο δαιμονισμένος και τον είχε κυριεύσει δαιμονικό πνεύμα ονόματι Γεδεών.

Στον Ματθαίο που του αρέσει να υπερβάλει, οι δαιμονισμένοι γίνανε δύο και τα δαιμόνια ανώνυμα. Στον Λουκά, που έγινε αρκετά μετά από τα παρακάτω θάματα αλλά και τον περίφημο εξορκισμό με τον οποίο έβγαλε 7 δαιμόνια(!) από την Μαρία την Μαγδαληνή και από πολλές άλλες γυναίκες, έγινε και σε άλλη περιοχή στα Γάδαρα, στους Γαδαρηνούς (έτσι τους αναφέρει ο Λουκάς σε αντίθεση με τον Μάρκο -Ματθαίο – Γεργεσινούς. Στην Βικιθίκι το κείμενο του Ματθαίου πρέπει να είναι λάθος, διαβάστε το κι εδώ. Στον Σιναϊτικό Κώδικα η ονομασία είναι:
Ματθαίος: “γαζαρηνων”.
Μάρκος: “γερασηνω”.
Λουκάς: “γεργεσηνων” (άλλα αντ’ άλλων).

Πάλι ήταν ένας ο δαιμονισμένος από το γνωστό επώνυμο δαιμόνιο, ο Γεδεών. Να σημειωθεί ότι ο Ιωάννης ο αγαπημένος μαθητής, όλα αυτά τα εντυπωσιακά θάματα τα αγνοεί.

Εδώ κάνει εντύπωση το ότι το δαιμόνιον αν και υποτίθεται είναι κατά του Ιησού τον προσκυνάει και τον σέβεται! Και μετά στήνουν κουβεντούλα και έχει και απαιτήσεις που ο Ιησούς ικανοποιεί! Το συγκεκριμένο σενάριο είναι ιδιαίτερα

άρρωστο τόσο σαν σύλληψη όσο και σαν παρουσίαση. Σκοτώθηκε μια αγέλη γουρούνια που για τους Εβραίους ήταν ούτως ή άλλως ακάθαρτα ζώα και φυσικά αναρωτιέται κανείς τι υποτίθεται έπαθαν τα δαιμόνια, πνίγηκαν; Ιδιαίτερα αντιοικολογικό αλλά και ρατσιστικό.

9. Θεραπεία του παράλυτου στην Καπερναούμ (Κατά Ματθαίον, 9: 2-8 – Κατά Μάρκον, 2: 3-13 – Κατά Λουκάν, 5: 18-26)
Σενάριο του παραλόγου: Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού δεν διαμαρτύρεται που άγνωστοι του καταστρέφουν το σπίτι, ανοίγουν τα κεραμίδια και κατεβάζουν ολόκληρο κρεβάτι σαν να παίζουν μαριονέτες, με τον παράλυτο εμπρός στον Ιησού, αντί να τον καλέσουν έξω ας πούμε, ή να περιμένουν να φύγει. Αιτία του σεναρίου "μαριονέτα", ο συνωστισμός του κόσμου και η βιασύνη να θεραπευτεί ο άρρωστος. Ο παράλυτος μπροστά στους Γραμματείς που συνευρίσκονται τυχαία στο σπίτι, σηκώνεται σαν κύριος και αναχωρεί μαζί με το κρεβάτι του (μα που βρέθηκε ξαφνικά τόση άνεση;), αφού "του συχωρέθηκαν οι αμαρτίες", πράγμα βλάσφημο δηλαδή για τους Γραμματείς. Ο Ματθαίος, αν και παρών, αγνοεί το συμβάν "μαριονέτας". Ο αγαπημένος μαθητής ο Ιωάννης αγνοεί το θαύμα τελείως, μάλλον θα έλειπε.

10. Θεραπεία του ξεραμένου χεριού (Κατά Ματθαίον, 12: 9-14 – Κατά Μάρκον, 3: 1-5 -Κατά Λουκάν, 6: 6-11)
Άλλο ένα θαύμα που έγινε για να συζητηθεί το θέμα του Σαββάτου και να τον κατηγορήσουν οι Φαρισαίοι. Καταμεσής στην Συναγωγή ημέρα Σάββατο φυσικά, θεράπευσε ένα "ξεραμένο" χέρι. Στον Μάρκο, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους, έχουμε αμέσως μετά από αυτό το θαύμα, την συλλογή των μαθητών του Ιησού. (Αν οι μαθητές του δεν μπορούν να συμφωνήσουν στο πότε τους μάζεψε -ακόμα και στα ονόματα τους υπάρχουν διαφωνίες- καταλαβαίνετε τι συμβαίνει). Φυσικά, ο Ιωάννης πάλι το αγνοεί.

11. Θεραπεία του δούλου του εκατόνταρχου στην Καπερναούμ (Κατά Ματθαίον, 8: 5-13 – Κατά Λουκάν, 7: 1-10)
Εδώ σταματάω με την σειρά γιατί ήδη "χάσαμε την μπάλα" με τις ανακολουθίες των "θεόπνευστων". Μοιάζει με την "θεραπεία του υιού του βασιλικού" του Ιωάννη που είδαμε ήδη: Άλλο ένα θαύμα με…τηλεπάθεια. Δηλαδή, δεν είδαμε τον ασθενή, αλλά μάθαμε ότι ήταν άρρωστος και μάθαμε ότι ανάρρωσε από…τρίτους! Στον Λουκά, ο εκατόνταρχος δεν εμφανίσθηκε ούτε καν ο ίδιος, αλλά έστελνε συνέχεια δούλους και υπηρέτες και απαιτούσε ο ίδιος για το τηλεθαύμα· θα έλεγε κανείς ότι απέφευγε να εμφανιστεί στην σκηνή. Τέλος πάντων, μέσα από τους δούλους

μάθαμε...θαύμα θαύμα. Στον Ματθαίο, δεν ήταν δούλος ο άρρωστος, αλλά το ίδιο το παιδί του εκατόνταρχου, και δεν ήταν ετοιμοθάνατος αλλά παράλυτος, και ήρθε ο ίδιος μεν, αλλά πάλι απαιτούσε...τηλεθαύμα, γιατί δεν ήταν άξιο το σπίτι του να δεχθεί τον Ιησού!

12. Ανάσταση του υιού της χήρας στην Ναΐν (Κατά Λουκάν, 7: 11-17)
Αυτό, το έμαθε μόνο ο Λουκάς, αν και δεν ήταν μαθητής του Ιησού· οι άλλοι τρεις που δύο ήσαν και μαθητές (και το κείμενο γράφει ότι όλοι οι μαθητές ήταν μαζί του), ή το αγνοούν ή το ξέχασαν να το αναφέρουν. Εδώ έξω από την πόλη τον περιμένει, ή συναντάει τυχαία, τη χήρα με το νεκρό μοναχοπαίδι της. Ο νέος σηκώθηκε και ομίλησε. Μιλάμε για την πρώτη ανάσταση νεκρού που υποτίθεται έκανε ο Ιησούς, την οποία έμαθε ο μη παρόν Λουκάς και οι υπόλοιποι ευαγγελιστές την αγνοούν. Τι να σχολιάσει κάποιος.

Όπως αναφέρει και ο Κ. Θεοδωρίδης η ιστορία αυτή είναι ξεσηκωμένη ακόμα και με ίδιες λέξεις, από την ανάσταση που φέρεται να έκανε ο προφήτης Ηλιού στην Π. Διαθήκη (Γ' Βασ 17:22-24). Είναι μια ακόμα προσπάθεια να αναβαθμίσει την δράση του Ιησού όσο και των ξακουστών προφητών της Παλαιάς Διαθήκης.

Αμέσως μετά από αυτό, μαθαίνουμε ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, αυτός που κατά τον Μάρκον, βάπτισε τον Ιησού και ανοίχθηκαν οι ουρανοί και η φωνή από τους ουρανούς είπε *"εσύ είσαι ο υιός μου ο αγαπητός σε εσένα ευδόκησα"*· στον Λουκά που δεν αναφέρεται η βάπτιση· μόλις έμαθε τα θάματα και την ανάσταση της Ναΐν, στέλνει δύο μαθητές στον Ιησού και τον ρωτά *"ϊωαννης ο βαπτιστης απεστιλεν ημας προς σε λεγων συ ει ο ερχομενος η ετερον προσδοκωμεν"*. Τα συμπεράσματα δικά σας.

Μια που μιλάμε για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, θα πρέπει να πούμε ότι μαζί με τον Πιλάτο (Επίτροπος Ιουδαίας από το 26 έως το 36 κ.ε.) είναι τα μόνα πρόσωπα για τα οποία έχουμε ιστορικές πληροφορίες. Σε αυτόν αναφέρεται ο Φλάβιος Ιώσηπος, στην "Ιουδαϊκή Αρχαιολογία" (Βιβλίο XVIII, κεφ. 5, 116-119), ότι σκοτώθηκε από τον Ηρώδη (Ηρώδη Αντύπα) γιατί μάζευε πολύ κόσμο με τα βαπτίσματα και φοβόταν στάση. Φυσικά καμιά σχέση με τα αναφερόμενα στον Λουκά. Τα συμβάντα περί Ηρωδιάδας είναι άσχετα, αλλά μας δίνουν μια χρονολογική στιγμή. Κατά τον Ιώσηπο το αμάρτημά της ήταν ότι, αν και παντρεμένη με τον Ηρώδη Β΄ (ή Ηρώδης Φίλιππος Α΄) (πέθανε το 34 κ.ε.) τον χώρισε ενώ ακόμα ζούσε και παντρεύτηκε τον αδερφό του που ήταν και ο τετράρχης της Γαλιλαίας (Βιβλίο XVIII, κεφ. 5, 136). Ο Ηρώδης ηττήθηκε το 36 κ.ε. από τον βασιλιά Αρέτα, και οι

Εβραίοι το απέδωσαν στην δολοφονία του Βαπτιστή, που προφανώς πρέπει να έγινε σχετικά κοντά ημερολογιακά για να συνδυαστεί έτσι.

Ενδιαφέρον έχει πότε άρχισε την δράση του ο Βαπτιστής, γιατί υποτίθεται ότι μετά από αυτόν άρχισε την δράση του ο Ιησούς. Αυτό, σύμφωνα με τον Λουκά, έγινε το 15ο έτος βασιλείας του Τιβέριου (βασίλευσε το 14-37 κ.ε.), που σημαίνει 28 κ.ε. Επειδή όμως είχε οριστεί ως συμβασιλέας από το 12 κ.ε. υπάρχει και η ερμηνεία του 26 κ.ε.

13. Θεραπεία κωφού και τυφλού και δαιμονιζομένου! (Κατά Ματθαίον, 12: 22-37 – Κατά Λουκάν, 11: 14)
Αυτός ο άνθρωπος, που τα είχε όλα και κουφός δηλαδή κωφάλαλος και τυφλός και με "δαιμόνια", στον μεν Λουκά ήταν μόνο κουφός και δαιμονισμένος, αλλά στον Ματθαίο έγινε και επιπλέον τυφλός! Το θαύμα προφανώς ήταν ότι κατάφερε να μάθει αμέσως την γλώσσα και αν και κουφός να ομιλήσει κανονικά, για τους χριστιανούς της εποχής, φυσικά θα ήταν ακατανόητο το πρόβλημα αυτό.

14. Ανάσταση της κόρης του Ιάειρου (Κατά Ματθαίον, 9: 18-26 – Κατά Μάρκον, 5: 22-43 – Κατά Λουκάν, 8: 41-56)
Εδώ περιλαμβάνεται και το θαύμα της θεραπείας της αιμορροούσας, που μόλις άγγιξε τα ρούχα του Ιησού έγινε καλά, αν και εκείνος δεν ήξερε τι έγινε, παρά μόνο ότι έφυγε μια δύναμη από αυτόν, που μας βάζει σε σκέψεις. Οι γνώσεις του δεν ήταν πλήρεις, αν και "παντογνώστης" για να καταλάβει ποιός τον άγγιξε; Οι δυνάμεις του δεν ήταν, ως θεός, ανεξάντλητες; Ήθελε χρόνο για να επαναφορτιστεί, ή και άλλες αντίστοιχες; Όπως και να έχει, επισκέπτεται τον οίκο του Ιάειρου, τους βγάζει όλους έξω, εκτός από 3 μαθητές του (γιατί άραγε;) και να η νεανίς ανασταίνεται όπως μάθαμε. Να σημειωθεί, ότι η νέα ήταν 12 ετών, η αιμορροούσα έχανε αίμα για 12 χρόνια (γιατί η εμμονή στο 12;). Πώς το ξέρουμε; Μα τι ερωτήσεις είναι αυτές; Το ενδιαφέρον είναι ότι ο Ιάειρος, άρχων στον Ματθαίο, αρχισυναγωγός στον Μάρκο, άρχων της συναγωγής για τον Λουκά, δεν ξαναναφέρεται ποτέ, ούτε σε αυτά ούτε σε άλλα κείμενα· αν υπήρξε λοιπόν, τελικά δεν πίστεψε όπως αναφέρεται εδώ, ειδάλλως θα τον ακούγαμε έστω στην δίκη του Ιησού ή κάπου αλλού. Φυσικά, πάλι ο αγαπημένος Ιωάννης, αν και από τους λίγους παρόντες την στιγμή της ανάστασης, όπως τονίζουν ο Λουκάς και ο Μάρκος *"37 και ουκ αφηκεν ουδενα μετ αυτου συνακολουθησαι ει μη τον πετρον και ϊακωβον και* ***ϊωαννην τον αδελφον ϊακωβου***", θα είχε τον νου του αλλού, αφού άλλο ένα τόσο σοβαρό θαύμα ανάστασης του ξέφυγε και δεν το έγραψε αν και ήταν υποτίθεται παρόν. (Μας δουλεύουν χοντρά δηλαδή).

Ο Κ. Θεοδωρίδης σημείωσε ότι το συγκεκριμένο θαύμα είναι αντιγραφή από την αντίστοιχη "ανάσταση" του Απολλωνίου του Τυανέα γραμμένη από τον Φιλόστρατο ενώ όπως αναφέρει πολλοί μελετητές θεωρούν η αραμαϊκή φράση που λέει ο Ιησούς "Ταλιθά κούμι", μάλλον προϋποθέτει την ύπαρξη εικαστικού μέσου, πάνω στο οποίο χαράχτηκε η φράση αυτή, διαφορετικά δεν υπήρχε κανένας λόγος να διατηρηθεί η παράδοση αυτή σε έναν μύθο στα ελληνικά.

15. Θεραπεία των δύο τυφλών και ενός κωφού και δαιμονισμένου (Κατά Ματθαίον, 9: 27-33)
Άλλο ένα διπλό θαύμα. Ήρθαν στα γρήγορα, σώθηκαν και έφυγαν και δεν ξανακούστηκε τίποτα για αυτούς, όλοι όμως θαύμασαν. Μόνο ο Ματθαίος το πρόσεξε. Όπως επισήμαναν και άλλοι ήδη, αν και τυφλοί ακολουθούν τον Ιησού και ξέρουν και την γενεαλογία του, ή μήπως το σύνθημα *"Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυίδ"*; Με τον κωφάλαλο το ίδια· αμέσως ελάλησε και έμαθε την γλώσσα φαρσί.

16. Χορτασμός των 5.000 και το περπάτημα στην θάλασσα (Κατά Ματθαίον, 14: 14-33 – Κατά Μάρκον, 6: 31-52 – Κατά Λουκάν, 9: 12-17 – Κατά Ιωάννην, 6: 1-21)
Να το πρώτο θάμα, από τα συνολικά ενάμισι, που πρόσεξαν και οι τέσσερις! Το παρασκήνιο του επεισοδίου είναι η ερημιά· ο Ιησούς πήγε μόνος του με καράβι, ενώ ο λαός ακολουθεί με τα πόδια (Ματθαίος, Μάρκος) στο σενάριο του Ματθαίου, ο Ιησούς πήγε να ξεκουραστεί και δεν μίλησε ή έκανε κάτι άλλο, παρά μόνο το θαύμα. Το ίδιο και στον Ιωάννη. Στον Λουκά, έχουμε το όνομα του τόπου Βηθσαϊδά και σε αντίθεση με τους άλλους δύο αναφέρει για ομιλία και ιάσεις ασθενών πριν το θαύμα (στον Μάρκο μιλάει μόνο για διδαχή). Μιλάμε για 5.000 άτομα που στον Ματθαίο συγκεκριμενοποιεί "μόνο άνδρες, χωρίς γυναίκες και παιδιά". Πώς αλήθεια έγινε αυτό; Από μόνο του το πλήθος αποφάσισε να αφήσει τις γυναίκες σπίτι, ή υπήρχε οδηγία; Εδώ υπάρχουν μερικές τεχνικές λεπτομέρειες, αρκετά σημαντικές, που δεν εξηγούνται. Για να χορτάσουν 5.000 άνδρες και να περισσέψουν 12 γεμάτα καλάθια με κομμάτια άρτου, σημαίνει ότι ο όγκος των άρτων και των ιχθύων αρχικά θα έπιανε τουλάχιστον 2 μεγάλες άμαξες. Πώς ακριβώς άλλαξε ο όγκος των πέντε αρχικών καρβελιών και των δύο ψαριών και πόσο και γιατί δεν σχολιάστηκε από κανέναν; Πόσα κοφίνια άδεια είχαν ήδη για να υποδεχθούν αυτόν τον απρόσμενο όγκο και να τον μοιράσουν και να περισσέψουν 12 κοφίνια (αχ αυτό το 12), πως και γιατί βρέθηκαν αυτά τα άδεια κοφίνια γιατί 12 κοφίνια υπήρχαν ήδη, το αναφέρουν.

Το ενδιαφέρον εδώ που τονίζει ο Κ. Θεοδωρίδης, είναι αυτό που είπε ο Φίλιππος "7 *ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Φίλιππος· Διακοσίων δηναρίων ἄρτοι οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς ἵνα*

ἕκαστος αὐτῶν βραχύ τι λάβῃ." (Κατά Ιωάννην 6:7) που είναι αστείο ποσό για την σίτιση 5 χιλιάδων ανθρώπων. Προφανώς κατά τον Θεωδορίδη είναι μεγιστοποίηση παλαιότερου μύθου που περιελάμβανε λιγότερους ανθρώπους και μάλιστα υπάρχει ο πρωτότυπος μύθος στην Παλαιά Διαθήκη του οποίου φαίνεται μεγεθυσμένη αντιγραφή, όταν ο προφήτης Ελισαίος χόρτασε 100 ανθρώπους με 20 ψωμιά από κριθάρι (Δ' Βασιλ 4:41-44)

Το περπτημα στην λίμνη που υποτίθεται ακολούθησε, διέφυγε του Λουκά. Επίσης, ο Ματθαίος είναι αυτός που μόνο, "είδε" τον Πέτρο να βυθίζεται στην λίμνη, προσπαθώντας να περπατήσει και αυτός σε αντιδιαστολή με τον Μάρκο και τον Ιωάννη που δεν τον γράφουν· προφανώς ο Ιωάννης θα ήταν από την άλλη μεριά του πλοίου και μάλλον έχασε το θέαμα. Στον Μάρκο πηγαίνανε για Βηθσαϊδά, στον Ιωάννη πηγαίνανε για Καπερναούμ, στον Λουκά ο τόπος εκείνος ο έρημος ήταν η Βηθσαϊδά. Κομφούζιο.

Εδώ ο Κ Θεοδωρίδης μας αναφέρει ότι είναι μια ιστορία γνωστή από την ελληνική μυθολογία τόσο για τον Ηρακλή όσο και τον Ποσειδώνα ή τον Διόνυσο, αλλά η εντυπωσιακότερη ομοιότητα είναι με έναν βουδιστικό μύθο που ήταν γνωστός στην Συρία και την Αίγυπτο από τον 2^{ο} αι. για έναν μαθητή του Βούδα, που όσο σκεφτόταν τον Βούδα μπορούσε και περπατούσε στην θάλασσα, αλλά όταν η σκέψη του ξέφευγε τότε βυθιζόταν. (Θεοδωρίδης σ. 167).

17. Θεραπεία της κόρης της Χαναναίας-Ελληνίδας Συροφοινίκισσας (Κατά Ματθαίον, 15: 21-28 – Κατά Μάρκον, 7: 25-30)
Είναι άλλο ένα θέμα δαιμονισμού και τηλε-θεραπείας που έχει αναλυθεί επί μακρόν κυρίως για την ρατσιστική και απαξιωτική αποστροφή του Ιησού στους μη Εβραίους και ιδιαίτερα τους Έλληνες Συροφοίνικες, σαν "μικρά σκυλιά που τρώνε τα αποφάγια των Εβραίων". Εδώ έχει ενδιαφέρον ότι ο Ιησούς της είπε ότι η κόρη της έγινε καλά και αυτή μάθαμε πήγε στο σπίτι της και την βρήκε εντάξει. Πώς το μάθαμε αυτό; Ήρθε πίσω και το είπε; Δεν μας αναφέρει τίποτα· το θέμα είναι ότι μετά από λίγο ο Ιησούς έφυγε από την πόλη. Ο Λουκάς δεν το έμαθε, αλλά και ο αγαπημένος μαθητής προφανώς δεν το είδε. Να σημειωθεί εδώ, ότι το χωρίο στον Ματθαίο είναι ακριβώς μετά το αμίμητο και απαράδεκτο για δάσκαλο, που υποτίθεται έχει μαθητές και διδάσκει, "*τὸ δὲ ἀνίπτοις χερσὶν φαγεῖν οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον*", πόσο μάλλον για θεό. Το μαργαριτάρι αυτό το πρόσεξε ο Καλόπουλος.

18. Θεραπεία κωφού και μογιλάλου στη Δεκάπολη (Κατά Μάρκον, 7: 31-37)
Ο συγκεκριμένος τραυλός και κωφός, ήταν ο δεύτερος ξένος που κάνει "θαύμα" ο

Ιησούς. Ο ίδιος απαιτούσε να του αποθέσει το χέρι, ο Ιησούς τον απομονώνει από το πλήθος, παρ' όλα αυτά κάποιος είδε το τελετουργικό της μαγείας, γιατί "ξέρουμε" ότι ακούμπησε στα αφτιά του, έφτυσε στη γλώσσα του και είπε την μαγική λέξη "Ἐφφαθά" που σημαίνει "να ανοιχθεί" στα Αραμαϊκά· προφανώς το δαιμόνιο ή η ασθένεια, δεν ήξερε ξένες λέξεις, ας πούμε στα Εβραϊκά. Το εντυπωσιακό είναι, αν και ο τύπος ήταν ξένος, ότι του είπε να μην πει σε κανέναν τίποτα. Το έγραψε μόνο ο Μάρκος, αν και δεν ήταν μαθητής· ο Λουκάς και οι μαθητές, τίποτα.

19. Χορτασμός των 4.000 (Κατά Ματθαίον, 15: 32-39 – Κατά Μάρκον, 8 :1-9)
Παρόμοιο με το προηγούμενο αντίστοιχο, το πρόσεξαν όμως οι δύο από τους τέσσερις. Εδώ έχουμε 4.000, πάλι άνδρες (έχουμε διαρροές;), 7 άρτους και λίγες "αθερίνες", αλλά αφού έφαγαν και χόρτασαν, περίσσεψαν 7 μεγάλες κοφίνες. Οι παρατηρήσεις είναι οι ίδιες· το εντυπωσιακό, αν και ήδη έχει γίνει το θαύμα με τους 5.000, είναι όταν ο Ιησούς λέει να ταΐσουν τον κόσμο, αυτοί, οι μαθητές του δηλαδή, πάλι κάνουν τους ανήξερους και τους έκπληκτους για το τι θα γίνει (*"Πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας"*)· δηλαδή ούτε αυτοί που το πρωτο-έγραψαν πίστευαν ότι θα γίνουν πιστευτοί, και με τα απανωτά ανέλπιστα θαύματα τελικά θα θάμπωναν, όπως και τα κατάφεραν, τα πρόβατα.

20. Θεραπεία του τυφλού στη Βηθσαιδά (Κατά Μάρκον, 8: 22-26)
Εδώ, έχουμε θαύμα σε δύο προσπάθειες, αφού η πρώτη ήταν μάλλον τζούφια. Αφού, τελικά, ο παθών γίνει καλά και αποκτήσει όραση 10 στα 10, έχουμε πάλι την ίδια προτροπή: Να μην μπει σε οικισμό και να μην το πει σε κανέναν. Αληθινό δράμα δηλαδή, έγινε καλά για να ζήσει και να πεθάνει στην μοναξιά. Μόνο ο Μάρκος το έμαθε και το έγραψε, αν και δεν ήταν μαθητής.

21. Θεραπεία σεληνιαζόμενου (Κατά Ματθαίον, 17: 14-18 – Κατά Μάρκον, 9: 17-27 – Κατά Λουκάν, 9: 37-43)
Τα ίδια… Ήρθε ο παθών, ο Ιησούς είπε κάποια λόγια (*"ἐπετίμησεν αὐτῷ"*) και το δαιμόνιο φοβήθηκε και ανεχώρησε για τόπους μακρινούς. Το πρόσεξαν οι τρεις, ο Ιωάννης δεν το πρόσεξε. Ο Μάρκος αν και μη παρών, έχει την μεγαλύτερη ανάλυση για τον υποτιθέμενο σεληνιασμό: Αφρούς, το σώμα σφάδαζε, έπεφτε στο νερό ή στην φωτιά κ.λπ. κ.λπ.

22. Το θαύμα με το δίδραχμο (Κατά Ματθαίον, 17: 24-27)
Ένα θαύμα που δεν ξέρουμε αν έγινε και το αναφέρει μόνο ο Ματθαίος, ή άλλοι το αγνοούν. Για να πληρωθεί ο φόρος στέλνει ο Ιησούς τον Πέτρο να ψαρέψει ένα

ψάρι και μέσα στο στόμα του θα βρει υποτίθεται έναν στατήρα. Πήγε, το βρήκε; Οι φοροεισπράκτορες περίμεναν τόση ώρα για να τελειώσει η ψαριά; Άγνωστο, θα μείνουμε με την περιέργεια.

Σύμφωνα με τον Κ. Θεοδωρίδη το συμβάν έγινε κοντά στην εορτή της σκηνοπηγίας τον Σεπτέμβρη (συνέβη αμέσως μετά την Μεταμόρφωση, δέστε και εδώ), αλλά ο φόρος ήταν υπέρ του ναού που δίνεται ένα μήνα πριν το Πάσχα. Αυτό φαίνεται από τον στατήρα. Το ποσό της εισφοράς στον Ναό σε μισό σέκελ, που μεταγραμμένο στην μετάφραση των εβδομήκοντα αντιστοιχεί σε μισό δίδραχμο. Η πληρωμή ήταν ένα δίδραχμο γιατί αντιστοιχούσε στον Ιησού και τον Πέτρο. Φυσικά ο συγγραφέας του Ευαγγελίου δεν πρέπει να ήξερε πότε ήταν συλλογή τού φόρου και το συμβάν είναι τελείως φανταστικό.
Ο Θεοδωρίδης όμως προχωράει και στις ηθικές συνέπειες: το δίδραχμο ήταν χαμένο και το βρήκε το ψάρι; τότε δεν θα έπρεπε να δοθεί στον δικαιούχο από έναν "αγαθό" θεό; Δημιουργήθηκε εκ του μηδενός; Τότε ο Ιησούς είναι παραχαράκτης;

23. Θεραπεία εκ γενετής τυφλού (Κατά Ιωάννην, 9: 1-7)
Αυτό το είδε μόνο ο Ιωάννης, οι άλλοι δεν το είδαν. Επειδή η τύφλωση ήταν εκ γενετής, φαίνεται ότι και το θαύμα ήταν λίγο πιο χρονοβόρο, έπρεπε να φτύσει ο Ιησούς στο χώμα και να κάνει λάσπη, να βάλει την λάσπη στα μάτια, να περπατήσει ο τυφλός (πώς ακριβώς;) μέχρι την κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να πλυθεί και μετά από αυτό ΘΑ έβλεπε. Άλλο ένα θαύμα για το θέμα του Σαββάτου. Η δικαιολογία του Ιησού για την αιτία της τύφλωσης (αν φταίει ο ίδιος ή οι γονείς του) είναι ευθεία βολή στην ιδεοληψία της "ελεύθερης βούλησης" των χριστιανών: Γεννήθηκε τυφλός για να αποδείξει ο Ιησούς στα πρόβατα ότι ήταν ο Μεσσίας. Ακολουθεί ολόκληρη συζήτηση Φαρισαίων, πρώην τυφλού, και γονιών του, για το αν ήταν πραγματικά τυφλός κ.λπ. -ξαναθυμίζω, μόνο στον Ιωάννη.

Εδώ, πρέπει να πούμε, ότι λίγο πριν, έγινε το συμβάν με την μοιχαλίδα και τον σκεπτικό Ιησού, ακολουθούμενο από συζήτηση με τους Φαρισαίους, που αναφέρουν ότι στην όψη φαίνεται σαν πενηντάρης και όχι τριαντάρης όπως μας έχουν συνηθίσει.

24. Θεραπεία συγκυπτούσας γυναίκας (Κατά Λουκάν, 13 :10-17)
Εδώ, στην συναγωγή πάλι, με τους αγαπημένους του Γραμματείς, η επί 18 χρόνια ασθενής (πώς το ξέρουμε; τί ερωτήσεις κάνετε επιτέλους...) δεν έρχεται να ζητήσει θεραπεία ως όφειλε, αλλά ο Ιησούς εμφανίστηκε αυτόκλητος σωτήρ της,

μα φυσικά πάλι για το θέμα του Σαββάτου, τι άλλο. Το ενδιαφέρον είναι, ότι η γνωμάτευση του Ιησού στους μαθητές για την κύφωση, ήταν ότι προέρχεται εκ του...Σατανά. Το έμαθε μόνο ο μη μαθητής Λουκάς, ο υποτιθέμενος...ιατρός, οι άλλοι τίποτα.

25. Θεραπεία του υδρωπικού (Κατά Λουκάν, 14: 1-6)
Άλλη μία ευκαιρία για θαύμα, σε άγνωστη ασθένεια, για το θέμα του Σαββάτου, μέσα στους υποτίθεται άσπονδους εχθρούς του Ιησού, τους Φαρισαίους, με τους οποίους συντρώγει ο Ιησούς σε αγαστή σύμπνοια. Πάλι από τον μη παρόντα Λουκά.

26. Ανάσταση του Λαζάρου (Κατά Ιωάννην, 11: 1-44)
Το πιο εντυπωσιακό θαύμα ίσως και το πιο γνωστό, αλλά το είδε και το έγραψε μόνο ένας, ο Ιωάννης! Οι υπόλοιποι δεν το αναφέρουν καν, μάλλον δεν θα ήταν και πολύ σπουδαίο. Η ιστορία είναι γνωστή: Ο Ιησούς βρίσκεται "40 *Καὶ ἀπῆλθε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ πρῶτον βαπτίζων, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ*.", που είναι αυτό; 28 *Ταῦτα ἐν Βηθανίᾳ ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων* (1:28) δηλαδή στην Βηθανία, **δηλαδή στο ίδιο μέρος ακριβώς με τον Λάζαρο και τις αδερφές του**. Ο Ιησούς χρονοτριβεί για να περάσουν δύο ημέρες για να μας πει ότι κάπως έτσι θα αναστηθεί και ο ίδιος, μετά θέλει να ξαναπάει στην Ιερουσαλήμ (15 στάδια απόσταση = 2,5 χιλ x2 =5 χιλ = μίαμιση ώρα περπάτημα να πάει και να έρθει), αλλά τελικά καθυστερεί 4 ημέρες.

Παρά την καθυστέρηση, όταν έφθασε δάκρυσε. Υπάρχει μια υποψία ότι ο Λάζαρος είναι ο ίδιος ή σε άμεση σχέση με τον Σίμωνα τον Λεπρό (Κατά Ματθαίον, 26: 6 – Κατά Μάρκον, 14: 3 – Κατά Ιωάννην, 12: 1), που φαίνεται ότι ίσως σαν πρώην "λεπρός" έχει παίξει και σε άλλο θαύμα.

Εδώ υπάρχουν μερικά σημαντικά σημεία, πέρα από την άγνοια των υπολοίπων ευαγγελιστών, που ο ένας ήταν μαθητής άρα υποτίθεται παρών:
1. Ο Λάζαρος ήταν φίλος του Ιησού, δεν ήταν άσχετος, και πολύ πιθανόν να είχε παίξει και σε άλλα θαύματα όπως είδαμε.
2. Όταν ο Ιησούς πήρε το μήνυμα της ασθενείας, στην ουσία προαναγγέλλει την ανάσταση, μολονότι ο Λάζαρος δεν έχει ακόμα πεθάνει. ("*Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς*").
3. Ο Ιησούς επίσης χρονοτριβεί συνολικά τέσσερεις μέρες μέχρι να πάει στον Λάζαρο να τον αναστήσει.

4. Όταν φθάνει ο Ιησούς, μαθαίνουμε ότι ο Λάζαρος είναι ήδη τέσσερις μέρες νεκρός!
5. Αν και Θεός ο Ιησούς δεν ξέρει που είναι ο τάφος και ρωτάει.
6. Μόλις ο Ιησούς λέει την γνωστή φράση, ο νεκρός, αν και "νεκρός" ακούει, ξυπνάει και μόνος του σηκώθηκε από το μνήμα και αν και ήταν δεμένος με τα σάβανα, μπόρεσε, όχι μόνο να σηκωθεί, αλλά και να βγει από τον τάφο (με δεμένα πόδια!) και αφού βγήκε του έβγαλαν τα σάβανα. Ο Ιωάννης δεν εξηγεί πως έγινε αυτό το "εξήλθεν". Ύπτατο, σερνόταν, περπάτησε στα πέλματα, διακτινίστηκε; Άλλο ένα σημείο είναι η Μάρθα, αν και είναι του περίγυρου του Ιησού, αν και έχει ακούσει (αφού η ίδια μιλάει για την ανάσταση των νεκρών) και προφανώς δει ή έχει μάθει από πρώτο χέρι έναν σωρό θαύματα και αναστάσεις (ήδη έχουμε ακούσει άλλες δύο, άσχετα αν διαφεύγουν του Ιωάννη) προφανώς και πολλά άλλα θαύματα, και ο Ιησούς την αγαπά πολύ όπως λέγεται, αν και αυτή τον κάλεσε, αν και ήδη είπε ότι πιστεύει απόλυτα τον Ιησού ότι αυτός είναι η ανάσταση και ο αδερφός της θα αναστηθεί, όταν ο Ιησούς ζητάει να ανοίξουν τον τάφο, φέρνει εν ήδη αντιρρήσεως την φράση *"Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι"*.

Γιατί έγινε όλο αυτό το τραβηγμένο σενάριο; Μα το λέει ευθαρσώς: "*Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου.* 42 *ἐγὼ δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.*". Μια παράσταση δηλαδή για να πιστέψουν οι παρόντες, με τελικό σκοπό φυσικά τους εύπιστους αναγνώστες.

Ο Κ. Θεοδωρίδης αναφέρει ότι το συγκεκριμένο θαύμα είναι αντιγραφή από την ανάσταση του Όσιρι από τον Όρο και έχει και τα σχετικά κείμενα παράλληλα. Επίσης αναφέρει ότι ο Λακτάνιος (250-325 κ.ε.) που καταγράφει και σχολιάζει τα θαύματα του Ιησού δεν αναφέρει καμία από τις τρεις σήμερα γνωστές αναστάσεις που φέρεται να έκανε, άρα πιθανόν να εισήχθησαν στα ευαγγέλια μεταξύ 3ου και 4ου αι. Δεν νομίζω ότι χρειάζονται επί πλέον σχόλια, τα συμπεράσματα δικά σας. Το γεγονός ότι δεν το είδαν και το σημείωσαν οι άλλοι τρεις ευαγγελιστές επιπλέον, λέει πολλά.

Οι Μάρκος και Ματθαίος, όπως αναφέρουν και τα σχετικά χωρία για το επόμενο συμβάν (Κατά Ματθαίον, 26: 6 – Κατά Μάρκον, 14: 3), αναφέρουν ότι ο Ιησούς πήγε στο σπίτι του Σίμωνος του Λεπρού και εκεί ήταν η Μάρθα με τα πανάκριβα αρώματα και το σχετικό μπάνιο και αγνοείται πλήρως η ιστορία του Λαζάρου. Σε αντίθεση με τον Ιωάννη (Κατά Ιωάννην, 12: 1) που το θυμίζει, αφού είναι και ο

μόνος που δείχνει να γνωρίζει το υποτιθέμενο συμβάν, ότι η Μάρθα με τα αρώματα ήταν η αδερφή του Λάζαρου. Αντίστοιχα, ο Λουκάς αγνοεί και τον Λάζαρο αλλά και το επόμενο συμβάν με την Μάρθα και τα πανάκριβα αρώματα. Η Μάρθα με την αδερφή της, εμφανίζεται μόνο μία φορά στον Λουκά, σε άσχετο σημείο (Κατά Λουκάν, 10: 38-42), χωρίς Λάζαρο πλυσίματα, αρώματα αναστάσεις κ.λπ.

27. Θεραπεία των 10 λεπρών (Κατά Λουκάν, 17: 11-19)
Εδώ έχουμε άλλους 10 λεπρούς μέσα σε κώμη! Αφού έκανε το θάμα, τους λέει να πάνε στους ιερείς και να το δείξουν. Η θέση είναι μεταξύ Σαμαρείας και Γαλιλαίας. Οι ιερείς στην Ιερουσαλήμ δηλαδή γύρω στα 80 χιλιόμετρα σε ευθεία, με τα πόδια. Τελικά πήγαν, αλλά γύρισε μόνο ένας ο οποίος και σώθηκε. Οι άλλοι 9 τί έπαθαν, ξαναγίνανε λεπροί; Δεν μας λέει πόσο χρόνο έκατσε εκεί ο Ιησούς για να περιμένει αυτό το πήγαινε έλα σε απόσταση τουλάχιστον 160 χιλιομέτρων, που θα πρέπει λογικά να κράτησε μέρες. Το σενάριο χάνει από παντού.

28. Θεραπεία του Βαρτιμαίου του τυφλού (Κατά Μάρκον, 10: 46-51 – Κατά Λουκάν, 18: 35-43, Κατά Ματθαίον, 20: 29-34)
Στον δρόμο προς την Ιεριχώ. Άλλος ένας τυφλός που ήξερε την γενεαλογία του Ιησού ή το σωστό σύνθημα. Μόνο που στον Ματθαίο οι τυφλοί γίνανε…δύο. Ο αγαπημένος μαθητής πάλι δεν το είδε το θαύμα.

29. Η αποξηρανθείσα συκή (Κατά Ματθαίον, 21: 18-22 – Κατά Μάρκον, 11: 12-14)
Ένα πάλι άχρηστο και αντιοικολογικό “θαύμα” που χρησιμοποιήθηκε υποτίθεται για λόγους συμβολικούς. Πριν το Εβραϊκό Πάσχα, δηλαδή κοντά ή και πριν από την Ισημερία, Μάρτη μήνα που, ακόμα δεν είχαν μεγαλώσει τα φύλλα της, ήθελε ντε και καλά η συκιά να έχει σύκα επειδή…πείνασε. Δεν είχε σύκα, ως είναι λογικόν, δηλαδή φυσιολογικά, και ο “πανάγαθος” Ιησούς την ξέρανε. Στον Ματθαίο την ξέρανε αμέσως, στον Μάρκο με καθυστέρηση μιας μέρας, στον Ματθαίο, μπαίνοντας στην Βηθανία, στον Μάρκο βγαίνοντας από την Βηθανία. Αστειότητες. Ο Λουκάς το αγνοεί, αλλά έχει ένα παρόμοιο επεισόδιο με άγονη “συκή” μόνο που είναι…παραβολή και όχι θαύμα, που εύκολα μας βάζει σε σκέψεις (Κατά Λουκάν, 13: 6-9). Ο Ιωάννης το θέμα της συκής το αγνοεί παντελώς. Δείτε και τα σχόλια του Καλόπουλου, τόσο για το θαύμα όσο και για το μήνυμα που υποτίθεται περνάει με αυτό ο Ιησούς.

30. Θεραπεία του αφτιού του Μάλχου, του δούλου του αρχιερέα (Κατά Ματθαίον, 26: 51 – Κατά Μάρκον, 14: 47 – Κατά Λουκάν, 22: 49-51 – Κατά Ιωάννην, 18: 10)

Είναι το δεύτερο θαύμα που αναφέρουν και οι τέσσερις ευαγγελιστές, αν και όχι και οι τέσσερις σαν θαύμα. Ο μόνος που λέει ότι ο Ιησούς ξανακόλλησε το αφτί, είναι ο μη παρόν Λουκάς. Στους άλλους τρεις δεν υπάρχει αυτό, το αφτί…χάθηκε. Στον Ιωάννη, ο μαχαιροβγάλτης είναι ο Πέτρος, στον Λουκά όλοι οι μαθητές, στους άλλους δύο, "είς εξ όλων". Αυτό που κάνει εντύπωση είναι προφανώς η καλοσύνη του Ιησού που έστω και στο ένα ευαγγέλιο, κόλλησε το αφτί ή ότι θα πιει το "πικρό ποτήρι" και δεν κρατάει κακία στους διώκτες του. Το ότι οι μαθητές ήταν…οπλισμένοι, δεν το σχολιάζει κανείς συνήθως. Και όμως είχαν πάρει σχετική εντολή:

> *εἶπεν οὖν αὐτοῖς· Ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλάντιον ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν, καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλήσει τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ* ***ἀγοράσει μάχαιραν****. λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.*
>
> *(Κατά Λουκάν, 22: 36-37)*

Την μετάφραση αυτού του χωρίου, οι χριστιανοί δολοφονούν ασύστολα. Εδώ ούτε λίγο ούτε πολύ, ο Ιησούς (ο θεός της απόλυτης αγάπης δηλαδή) λέει στους μαθητές του ότι θα παρανομήσει και τους καλεί να αγοράσουν…όπλα).

Μερικά στατιστικά για τα θαύματα του Ιησού…

Σε 36 συγκεκριμένα συμβάντα που αναφέρονται έχουμε:

- 6 άχρηστα, αλλά που έκαναν "εντύπωση" (νερό-κρασί, πειρασμός, τρικυμία, δίδραχμο, συκή, περπάτημα στην θάλασσα).
- Ανάσταση 3.
- Πυρετός 3.
- Παράλυτος 2.
- Δαιμονισμένος 4.
- Λεπρός 2.
- Ξεραμένο χέρι 1.
- Κωφός, τυφλός και δαιμονισμένος 2.
- Τυφλός 5.
- Κωφάλαλος 1.

- Φαγητό 2.
- Σεληνιασμένος 1.
- Κύφωση 1.
- Υδρωπικός 1.
- Συγκόλληση σε αφτί 1.
- Αιμορραγούσα 1.

Φυσικά σε αρκετά σημεία αναφέρονται ιάσεις σωρείας δαιμονισμένων και παράλυτων.

Οι διαφορές είναι τεράστιες. Μόνο ενάμισι θαύμα αναφέρουν και οι τέσσερις ευαγγελιστές. Οι διαφορές Ιωάννη και Συνοπτικών επίσης είναι τεράστιες.

Τα περισσότερα πάντως εδώ φαίνονται, αυτά των τυφλών και μάλλον ήταν και τα πλέον εύκολα και εντυπωσιακά, όπως και των παράλυτων ή των δαιμονισμένων, σε μερικές περιπτώσεις έχουμε από τρίτους την πληροφορία τόσο της ύπαρξης ασθένειας όσο και της ίασης της, αφού έγινε "τηλεθαύμα" και μάθαμε από τρίτους τα συμβάντα.

Ειδικά για τους δαιμονισμένους, έχω να πω, ότι έτσι όπως τα παρουσιάζουν τα θεόπνευστα, θα πρέπει ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού της εβραϊκής Παλαιστίνης, την εποχή εκείνη να ήταν επιληπτικοί, και τα "δαιμόνια" μιλιούνια –διαβάστε τη σχετική χιουμοριστική ανάλυση του Καλόπουλου για το θέμα. Σήμερα βέβαια, γνωρίζουμε ότι η επιληψία είναι μια σωματική ασθένεια (ήδη οι αρχαίοι Έλληνες γιατροί αλλά και ελάχιστοι Βυζαντινοί σοφοί το γνώριζαν) και αντιμετωπίζεται με πρόληψη και φαρμακευτική αγωγή· ένας όμως υποτιθέμενος θεός πώς και το απέδιδε σε φανταστικούς δαίμονες, αντί να μας προμηθεύσει με το ελάχιστο που μπορούσε να κάνει αν ήταν όντως θεός, δηλαδή μια συνταγή και μερικές συμβουλές για την αντιμετώπισή της, αντί της προσφυγής σε θεόσταλτους μάγους που έκανε;

Ελάχιστα θύματα αναφέρονται επώνυμα, ούτε μπορεί κανείς να καταλάβει αν οι περίφημοι ιαθέντες ήταν γνωστοί στον κόσμο της κάθε περιοχής και όχι εμβόλιμοι από τους γνωστούς 70 που προετοίμαζαν το έδαφος, ή όλα αυτά με τις αντιφάσεις και ανακολουθίες ήταν δημιουργήματα του μεσσιανισμού του 1ου αιώνα της Ιουδαίας και της σωρείας μεσσιών και μαγγανειών που έβριθε η περιοχή και σε έναν λαό που αναζητούσε λόγω παράδοσης "τέρατα και σημεία". Η σωρεία των αντίστοιχων κειμένων που έχουν περισσότερα θαυμαστά στοιχεία και δεν μπήκαν

στον κανόνα της Καινής αλλά μετά τον 4ο αιώνα τα λένε απόκρυφα, δείχνει ότι μάλλον αυτό ισχύει.

Πέρα από τις ανακολουθίες και το ότι πολλά θαύματα δεν τα πρόσεξαν βασικοί υποτίθεται μάρτυρες όπως ο Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής, ειδικά σε περιπτώσεις που υποτίθεται ήταν παρόν ή και ο Ματθαίος, έχουμε και συγκεκριμένη κατεύθυνση στην τυπολογία τους: Πολλά από αυτά έγιναν ημέρα Σάββατο για να γίνει θέμα και πεδίο τριβής με τους Φαρισαίους. Κάποια έγιναν "εν κρυπτώ" και ο Ιησούς ζητούσε από τους διασωθέντες να μην πουν τίποτα σε κανένα, αλλά εμείς φυσικά το μάθαμε. Κάποια, σε αντίθεση με αυτά, έγιναν για να φανεί η "δόξα του θεού" ή οι δυνάμεις του Ιησού, αφού υποτίθεται ότι ήταν γιος του και ο αναμενόμενος μεσσίας και τα είδε πλήθος κόσμου και υποτίθεται πίστεψαν, έγιναν δε όλα, κατόπιν σχετικής παράκλησης προς τον πατέρα του. Τέλος, να σημειωθεί πάλι ότι σε κάθε θαύμα, όλοι οι μαθητές και οι του περίγυρου του Ιησού, πάντα μα πάντα, κάνουν τους έκπληκτους, σαν να είναι το πρώτο θαύμα που βλέπουν στη ζωή τους, αν και υποτίθεται ότι έχουν δει ήδη σωρεία θαυμάτων δίπλα στον δάσκαλό τους.

Το τελικό συμπέρασμα όμως ποιό είναι; Παρά τους δεκάδες ή και εκατοντάδες που ωφελήθηκαν, τους δεκάδες χιλιάδες υποτίθεται αυτόπτες μάρτυρες που είδαν και πίστεψαν τον αναμενόμενο "Μεσσία" σύμφωνα με τα κείμενα αυτά, τελικά κανείς δεν φάνηκε να τον υποστηρίζει στο τέλος του σεναρίου, εκεί που έπρεπε να γίνει η προβλεπόμενη και χιλιοειπωμένη θυσία, και κανείς δεν έγραψε ούτε υπαινίχθηκε ότι κάτι από όλα αυτά είναι αληθινό, έξω από τα χριστιανικά κείμενα που ούτως ή άλλως είναι ανακόλουθα, και βρίθουν μαγείας και απίστευτων μυθολογικών καταστάσεων που ήταν ικανά όμως να γίνουν πιστευτά από αρκετούς αμόρφωτους της εποχής.

Γ. Το θαύμα των θαυμάτων

Υπάρχουν όμως και άλλα δύο θαύματα που ανήκουν στις κορυφές της λεγόμενης δράσης του Ιησού. Τα δυο μεγαλύτερα θαύματα όλων των εποχών που υποτίθεται ότι ήταν η Ανάσταση και η Ανάληψη του Ιησού· το μεν πρώτο **δεν το είδε απολύτως κανείς** ,αν και το αναφέρουν ως γενόμενο και οι τρεισήμισι ευαγγελιστές (για τον Μάρκο θα μιλήσουμε παρακάτω), για δε το δεύτερο το αναφέρει ένας, ο Λουκάς που δεν ήταν καν αυτόπτης μάρτυρας.

Ελάχιστοι κατάλαβαν την **Ανάσταση**, υποτίθεται από ένα άδειο τάφο και κάποιον ή κάποιους αγγέλους που τους πληροφόρησαν και ελάχιστοι μαθητές του τον

είδαν έκτοτε και φυσικά εξαρτάται από πιο ευαγγέλιο διαβάζετε. Γιατί αν εξαιρέσουμε τον Μάρκο το παλαιότερο ευαγγέλιο, που αποδεδειγμένα τα σχετικά χωρία (16: 9-20) είναι μεταγενέστερη προσθήκη, δηλαδή παραποίηση (δείτε τις διαφορές στον Σιναϊτικό Κώδικα), στα υπόλοιπα υπάρχουν μεγάλες διαφορές στο πόσοι και ποιοι υποτίθεται πήγαν στον τάφο, πόσους αγγέλους είδαν, πόσοι μαθητές, είδαν τον Ιησού πριν την ανάληψη, πως έγινε η ανάληψη κ.λπ. κ.λπ.

Ας δούμε λίγο συγκεκριμένα. Υποτίθεται ότι μία, ή δύο, ή τρεις ή περισσότερες γυναίκες, ακόμα και μερικοί μαθητές (ανάλογα με το Ευαγγέλιο) πήγαν στον τάφο να αλείψουν τον Ιησού ή να δουν το μνήμα, χωρίς να σκεφτούν οι γυναίκες, ποιος θα τους ανοίξει τον τάφο. Ας αγνοήσουμε αν ήταν μέρα ή σκοτάδι ή τι ώρα ήταν, γιατί και εκεί οι ευαγγελιστές διαφωνούν. Αν αγνοήσουμε ότι για τον Ματθαίο "*ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο μέγας*" που οι υπόλοιποι ευαγγελιστές δεν ένιωσαν ούτε άκουσαν. Υποτίθεται ότι δεν βρίσκουν το σώμα, αφού υποτίθεται ο Ιησούς ανέστη, αλλά βρίσκουν σύμφωνα με τον Ματθαίο έναν νέο, με τον Μάρκο έναν άγγελο, με τον Λουκά δύο άνδρες, και σύμφωνα με τον Ιωάννη...κανέναν! Αφού έγινε αυτό (όποιο από όλα σας αρέσει) σύμφωνα με τους Ματθαίο (28: 7-8), Λουκά (24: 9) και Ιωάννη (20: 2), έσπευσαν να το πουν στους μαθητές. Σύμφωνα με τον Μάρκο όμως, τρόμαξαν και δεν είπαν σε κανένα τίποτα (Κατά Μάρκον, 16: 8). Και εκεί κανονικά σταματάει και η αφήγηση του Μάρκου (τα υπόλοιπα είπαμε είναι εμβόλιμα). Οι μαθητές, σύμφωνα με τους ευαγγελιστές, είδαν μετά την ανάσταση τον Ιησού, μία φορά για τον Ματθαίο (Κατά Ματθαίον, 28: 16-17), τρεις φορές για τον Ιωάννη (Κατά Ιωάννην, 20: 9-26 & 21: 1-14), αλλά στις "Πράξεις" αναφέρει πολλές φορές (Πράξεις, 1: 3).

Τέλος, η **Ανάληψη** έγινε σύμφωνα με τον Λουκά την ίδια μέρα της ανάστασης (Κατά Λουκάν, 24: 13 & 28-52) και την είδαν όλοι οι μαθητές και οι περί αυτών, σύμφωνα όμως με τις Πράξεις που υποτίθεται έγραψε ο ίδιος ο Λουκάς, έγινε σαράντα μέρες μετά την ανάσταση (Πράξεις, 1: 3-9). Ο Ματθαίος και Ιωάννης δεν ξέρουν καν ότι έγινε ανάληψη (Κατά Ματθαίον, 28: 19-20 & Κατά Ιωάννην, 21: 23). Ο Μάρκος την αναφέρει μεν αλλά είναι εμβόλιμη όπως είδαμε, άρα από τους ευαγγελιστές μόνο ο Λουκάς που δεν ήταν ο ίδιος μαθητής αναφέρει την Ανάληψη και μάλιστα την ίδια μέρα της Ανάστασης, για τους υπόλοιπους μένει ανοικτό το τι συνέβη στον "αναστάντα" ή "εγερθέντα" ή "εξαφανισθέντα" Ιησού.

Μια που μπλέκουμε και ιστορικά στοιχεία που δείχνουν το αλαλούμ και μάλλον την συνειδητή προσπάθεια σύγχυσης των χριστιανικών κειμένων, ας αναρωτηθούμε όπως ένας προσεκτικός σχολιαστής, γιατί οι κακοί Εβραίοι, έδωσαν τον Ιησού

στους Ρωμαίους για να τον σταυρώσουν και μάλιστα την ίδια μέρα που θα αποκαθηλωνόταν (παραμονή Πάσχα, ήταν η μόνη μέρα που δεν άφηναν τους κακούργους να πεθάνουν και να σαπίσουν στον σταυρό -τι ενδιαφέρουσα θεϊκή σύμπτωση...). Έχει λογική αυτό; Η απάντηση είναι ξεκάθαρα όχι. Οι Εβραίοι είχαν κάθε δικαίωμα και υποχρέωση να θανατώσουν διά λιθοβολισμού αυτόν που έκριναν ως βλάσφημο στον "Νόμο" τους, όπως και θα έκαναν στην γνωστή μοιχαλίδα (Κατά Ιωάννην, 8 :5), ή αργότερα έκαναν στον Στέφανο (Πράξεις, 7: 58). Άρα, η απάντηση στον Πιλάτο *"Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν"* που ήταν *"εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα"* είναι λάθος και παραπλανητική και δεν στέκει με την πρακτική που τα ίδια τα Ευαγγέλια αναφέρουν. Το μόνο που θέλει να κάνει είναι να δικαιολογήσει την συνέχεια *"ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ ὃν εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν"* (Κατά Ιωάννην, 18: 30-32) για να στηθεί το σκηνικό του απίθανου σεναρίου όπως στήθηκε. Η σταύρωση σε Εβραίους γινόταν μόνο για αυτούς που ήταν εγκληματίες ή έκαναν στάση κατά της Ρώμης και φυσικά υπάρχουν καταγεγραμμένοι "μεσσίες" που σταυρώθηκαν γιατί ετοίμαζαν επανάσταση για να απελευθερώσουν τους Εβραίους, κάτι που τα Ευαγγέλια τουλάχιστον για τον Ιησού, με εξαίρεση 1-2 χωρία αντιφατικά (όπως αυτό με τα όπλα), δεν θέλει με τίποτα να δείξει. Από τον ίδιο σχολιαστή διαβάστε και την "θεολογική" λογική, γιατί ο Ιησούς ζήτησε *"τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατὴρ, οὐ μὴ πίω αὐτό"* ή *"Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τοῦτο τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ"*.

Το χειρότερο όμως είναι, ότι πέρα από την Καινή Διαθήκη, και τα απαγορευμένα Απόκρυφα, όπως ήδη είπαμε και αν αγνοήσουμε τις διαφορές και ανακολουθίες τις ασάφειες και τις εσκεμμένες συγχύσεις, μεταξύ τους, δεν υπάρχει καμιά άλλη σύγχρονη τους ιστορική πηγή (και υπάρχουν αρκετές) που να μας αναφέρει τον ίδιο τον Ιησού, αφού ήταν τόσο γνωστός, ή την όποια δράση του, ούτε καν την ύπαρξη χριστιανών όλο τον πρώτο και τις αρχές του δεύτερου αιώνα. Για σκεφθείτε πόσα θαύματα έγιναν και πόσοι υποτίθεται μάρτυρες που τα είδαν, όπως οι περίφημοι 5.000 ή οι άλλοι 4.000 που τράφηκαν με 5 καρβέλια, ακόμα και τα 2.000 αθώα βρέφη που σκότωσε ο Ηρώδης είναι ιστορικά άφαντα. Τίποτα από αυτά δεν ακούστηκε πάρα έξω. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει τίποτα το αποδεδειγμένα αληθές στην βάση αυτής της θρησκείας, πέρα από έναν ευφάνταστο δημιουργημένο μύθο με αρκετά σενάρια, στηριγμένο ίσως σε τσαρτλατανικές δράσεις ενός ή πολλών από τους αναρίθμητους "μεσσίες" της εποχής, που διέτρεχαν την Ιουδαία και η δράση τους έγινε μύθος μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ (70 κ.ε.), ή την καταστροφή της Ιουδαίας μετά την

επανάσταση των Εβραίων (135 κ.ε.). που χάθηκε πλέον η συνέχεια, και οι Εβραίοι, ή κάποιες σέκτες από αυτούς, έψαχναν να βρουν ήρωες του παρελθόντος τους για να αισθανθούν περήφανοι. Δεν είναι τυχαίο που εκείνη ακριβώς η εποχή αρχές-μέσα του 2ου αιώνα είναι που πρωτοεμφανίζονται στην ιστορία δειλά οι χριστιανοί σαν κάτι ξεχωριστό από τους Εβραίους.

Μία ξεκάθαρη απόδειξη για την πολύ μεταγενέστερη δημιουργία του μύθου των Ευαγγελίων, είναι το εδάφιο του Ματθαίου 23:35, 35 *ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυννόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἅβελ τοῦ δικαίου ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου*". Αυτή τη μικρή λεπτομέρεια την πρωτοδιάβασα στον Κ. Θεοδωρίδη, ο Ζαχαρίας, γιος του Βαρούχ δολοφονήθηκε το 69 κ.ε. (Ιουδ. Πόλεμος 4.334) "[335] *καὶ δή τινα τῶν ἐπιφανεστάτων ἀποκτείνειν προθέμενοι Ζαχαρίαν υἱὸν Βάρεις*" Αυτή αποδεικνύει ότι όλες οι προφητείες για την καταστροφή του Ναού και της Ιερουσαλήμ, όπως και το συγκεκριμένο συμβάν γράφτηκαν πολύ κατόπιν εορτής. Ο ταλαίπωρος συγγραφέας του Ευαγγελίου δεν ήξερε πότε ακριβώς σκοτώθηκε ο Ζαχαρίας, όλα αυτά ήταν γνωστές καταστάσεις που έγιναν πριν από την καταστροφή, χωρίς να μπορούν να τις κατατάξουν χρονικά, αποδεικνύοντας μας την αδυναμία των Ευαγγελίων να μεταφέρουν κάποια αλήθεια πέρα από μία συγκεκριμένη μεσσιανική προπαγάνδα. Δέστε και την δημοσίευση "πολλοί χριστοί πολλοί μεσσίες".

Μια θεωρία του Καλόπουλου αναφέρεται στο "Τί είναι η «πίστη ως κόκκος σινάπεως» και ποιά τα «όρη» που αυτή μετακινεί;". Μια άλλη ενδιαφέρουσα θεωρία του Psychological Laboratory of Leuven [Belgium] μεταφρασμένη από τον αγαπητό Νεοκλή Ρούσσο είναι "Ο Ιησούς της Ναζαρέτ: Η προσωπικότητά του". Η δική μου θέση είναι ότι προφανώς τα περισσότερα κηρύγματα είναι κάποιου συγκεκριμένου ίσως άσημου από όλους τους μεσσίες της εποχής, το δε ψυχολογικό προφίλ που μετέφρασε ο Ρούσσος ταιριάζει απόλυτα και σίγουρα δεν έχει καμιά σχέση με το τελικό προϊόν όπως παρουσιάζεται, ούτε φυσικά ή ιστορική του δράση που ίσως είναι η συναίρεση όλων αυτών των δράσεων, πολλών μεσσιών και ιστοριών της περιοχής. Αν η ιστορία αυτή ήταν αληθινή, όπως μας την παρουσιάζουν δηλαδή τόσο εντυπωσιακή, κάτι καλό θα είχε ακουστεί και από άλλες σύγχρονες ιστορικές πηγές, μόνο που αυτό δεν ισχύει. Αντίθετα έγιναν προσπάθειες παραχάραξης, όπως στον Ιώσηπο, ώστε να γραφτεί και κάτι για τον ήρωά τους.

Δ. Θαύματα στις "Πράξεις"

Οι Πράξεις αναφέρονται στην δράση των μαθητών του Ιησού αμέσως μετά την υποτιθέμενη Ανάσταση.

Το πρώτο θαύμα που αναφέρεται εδώ είναι το θαύμα της Πεντηκοστής (Πράξεις, 2: 2)
Ήχος σαν βίαιη πνοή γέμισε το σπίτι και πύρινες γλώσσες κάθισαν πάνω από τον κάθε ένα από τους 12. *"καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις"*. Αυτό το *"επλήσθησαν από Πνεύματος"* θα το ξαναδιαβάσουμε συχνά από εδώ και πέρα. Πως καταλαβαίνει κανείς ότι κάποιος άλλος "επλήσθη" πνεύματος είναι ένα θέμα. Το ενδιαφέρον εδώ είναι από "σύμπτωση" ότι με το που γίνεται αυτό, πλακώνει όλος ο περίεργος κόσμος (της Ιερουσαλήμ) και ειδικά οι αλλόγλωσσοι, για να αποδείξουν στα πρόβατα που διαβάζουν, ότι όντως ο κάθε ένας άκουγε την γλώσσα του. Φαντασθείτε το συμβάν, δεν είναι δύσκολο, γίνεται το μαγικό με την πνοή και τις πύρινες γλώσσες και ξαφνικά αρχίζουν και μιλάνε σε γλώσσες που δεν μίλησαν ποτέ και το ερώτημα είναι τι ακριβώς λένε. Δηλαδή, ο Πέτρος για παράδειγμα, αρχίζει και μιλάει ας πούμε στα Ινδικά ή στα Σουαχίλι, τί ακριβώς λέει και σε ποιόν, ή απλά παραμιλάει στο κενό και κάποιοι περαστικοί τυχαία ακούνε την γλώσσα τους;

Εδώ, φαίνεται πάλι ότι υπήρχε ήδη η αντίληψη ότι η προφητεία του Ιησού που δεν επαληθεύθηκε για την Δευτέρα Παρουσία, ήταν σωστή και αναφερόταν σε εκείνη την ακριβώς τη γενιά όπως είχε πει. Έτσι, ο Πέτρος φέρνει κάτι που είπε ο Ιωήλ *"ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν"*, που δείχνει ότι αυτός που έγραψε τις Πράξεις, το πίστευε, ή έτσι ήθελε να δείξει ότι πίστευε ο Πέτρος.

Το δεύτερο θαύμα που αναφέρεται, είναι η θεραπεία ενός επαίτη σαραντάρη χωλού από τον Πέτρο και τον Ιωάννη (3: 2). Ο πρώην χωλός, σηκώνεται, χαίρεται και τραγουδάει ευχαριστώντας τον Θεό και ο λαός έμεινε άφωνος. Μετά καταλαβαίνουμε ότι αυτό έγινε για να δικαιολογηθεί το μακρύ κήρυγμα που αρχίζει από τον Πέτρο, για να πει ότι ο μεσσίας που περίμεναν ήρθε, αλλά ως άχρηστοι που ήταν οι Εβραίοι δεν κατάλαβαν τίποτα και τον σκότωσαν. Οφείλουν λοιπόν έστω και κατόπιν εορτής, να μετανοήσουν για να σωθούν. Το θάμα και η ψαριά είχαν αποτέλεσμα και 5.000 άνδρες πίστεψαν! (Σε γήπεδο μίλαγε;).

Στο 4: 32, έχουμε όχι ακριβώς θαύμα αλλά το ότι όλοι όσοι πίστεψαν και μαζεύτηκαν από τους μαθητές, δηλαδή οι "πρώτοι χριστιανοί" είχαν κοινό ταμείο που διαχειριζόντουσαν οι Απόστολοι και όπως θα δούμε μετά μάλλον ο Πέτρος:

ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων· διεδίδετο δὲ ἑκάστῳ καθότι ἄν τις χρείαν εἶχεν.

(Πράξεις, 4: 34-35)

Αυτό θα μας χρησιμεύσει παρακάτω στο 5: 1, που έχουμε τον θαυματουργό φόνο του Ανανία και της Σαπφείρης της γυναίκας του. Αυτοί οι ταλαίπωροι επειδή δεν είχαν από ότι φαίνεται και πολύ εμπιστοσύνη στον Πέτρο και τους περί αυτόν, αν και πούλησαν το κτήμα τους, δεν έφεραν όλα τα λεφτά στον Πέτρο, κράτησαν κάτι τις για τις δύσκολες μέρες. Έτσι έχουμε το πρώτο "θαύμα" στην Καινή Διαθήκη που περιλαμβάνει φόνο δύο ανθρώπων· η αιτιολογία ήταν ότι είπαν ψέμματα στο "Άγιο Πνεύμα"! Δηλαδή στον Πέτρο. Το σημαντικό όμως, που είναι και το ηθικό δίδαγμα για τα πρόβατα, το γράφει στο τέλος *"καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ᾽ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα"*. Που θέλει να δείξει στα πρόβατα, όπως και σε κάθε καλή αίρεση και σέκτα, ότι αν δεν ενσωματωθούν σε αυτή ψυχή τε και σώματι (και χρήμασι φυσικά), δεν θα περάσουν καλά. Τι ωραία που δουλεύει η φαντασίωση στην "ελεύθερη βούληση";

Αμέσως μετά, στο 5: 12, έχουμε σωρεία θαυμάτων *"Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος"*, που συνεχίζει *"ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάττων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν"*· ακολούθως, μας λέει ότι όχλοι ερχόντουσαν από παντού και όλοι θεραπεύονταν. Αυτό έγινε για να δυσαρεστηθούν οι Φαρισαίοι και να τους συλλάβουν, αλλά να το θαύμα *"ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγών"*· έτσι, ξαναμπαίνουν στον ναό και διδάσκουν. Οι Φαρισαίοι έγιναν "Τούρκοι" και έστειλαν τον στρατό να τους μαζέψει, όχι με βία για να μην εξεγερθεί ο λαός.

Μετά μαθαίνουμε (6: 2) ότι επέλεξαν άλλους 7 βοηθούς *"διακονεῖν τραπέζαις"*, γιατί οι 12 ήταν πολύ απασχολημένοι. Εκεί, επέλεξαν τον Στέφανο που στο 6: 8 μαθαίνουμε ότι ειδικά ο Στέφανος *"ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ"*. Μετά (7: 54), μαθαίνουμε ότι ο Στέφανος συνελήφθη και λιθοβολήθηκε και ξεκίνησε διωγμός.

Πάρα κάτω (8: 7-8) μαθαίνουμε ότι ο Φίλιππος (εις των 12) πήγε στην Σαμαρεία και *"πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα βοῶντα φωνῇ μεγάλῃ ἐξήρχετο, πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν, καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ"*. Εκεί μαθαίνουμε ότι υπήρχε ανταγωνιστής ο Σίμων ο Μάγος, που όμως όταν είδε τα σημεία και τα τέρατα του Φιλίππου, τελικά πίστεψε. Παρακάτω, στο 8: 26, έχουμε άλλο θαύμα, αν και είχε την φώτιση ο Φίλιππος έπρεπε να δει άγγελο κυρίου να του πει να πάρει τον δρόμο για την Γάζα και εκεί βρήκε έναν Αιθίοπα ευνούχο, δυνάστη που συνάντησε "τυχαία" και τον βάπτισε. Το θέμα είναι, ότι αμέσως μετά έγινε τηλεμεταφορά του Φιλίππου στην Άζωτο.

Το επόμενο θαύμα είναι η μεταστροφή του Σαύλου σε Παύλο (9: 1-7). Ενώ λοιπόν περπατούσε μαζί με στρατιώτες και σχεδόν έφθασαν στην Δαμασκό για κυνήγι χριστιανών, εκεί *"ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ· Σαοὺλ Σαούλ, τί με διώκεις; (...) οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ εἱστήκεισαν ἐνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες"*. Μόνο που 13 κεφάλαια παρακάτω στο ίδιο κείμενο που ξανααναφέρει το ίδιο συμβάν (συνολικά το λέει 3 φορές) μας τα λέει αλλιώς: *"οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο καὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο, τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι"* (22: 9). Προφανώς, ο συγγραφέας δεν θυμόταν τι ακριβώς έγραψε νωρίτερα. Τελικά ισχύει το *"ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς"* ή το *"τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν"*; Τραγέλαφος ως συνήθως.

Τέλος πάντων, με ένα θαύμα που αντιστρατεύεται την ελεύθερη βούληση, παρά τα όσα θέλουν να πιστεύουν οι χριστιανοί, ο Σαύλος έγινε Παύλος και από υποτιθέμενος διώκτης έγινε υποστηρικτής της νέας σέκτας. Το θαύμα συμπληρώθηκε με ένα όραμα που είδε ο Ανανίας, ένας χριστιανός που παρέλαβε τον Παύλο για να τον εγκολπώσει στη νέα αίρεση που ήταν εγκαθιδρυμένη στην Δαμασκό.

Ένα επόμενο θαύμα το έκανε ο Πέτρος *"κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν"* (9: 32). Εκεί, οι άγιοι αυτοί δεν μπόρεσαν να κάνουν καλά τον Αινέα που ήταν κατάκοιτος για 8 χρόνια· ο Πέτρος όμως προφανώς αγιότερος από τους "άγιους" μπόρεσε.

Αμέσως μετά έχουμε την πρώτη ανάσταση από μαθητή στην Ιόππη. Ο Πέτρος πήγε στο σπίτι της Δορκάδας, που μόλις είχε πεθάνει ενώ ήταν άρρωστη, και αφού τους έβγαλε όλους έξω για να μην βλέπουν ή για να μην του αποσπούν την προσοχή

(αυτό είναι αγιότης), *"εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε"* (9: 40).

Στο δέκατο κεφάλαιο έχουμε το πως με "θαυματουργό" τρόπο, εμπλέκονται οι εθνικοί στην νέα θρησκεία. Ήταν λοιπόν στην Καισάρεια ο Ρωμαίος εκατόνταρχος Κορνήλιος, ο οποίος όμως όπως μας λέει το κείμενο ήταν παραδόξως πως, ευσεβής προς τον θεό των Εβραίων! Του στέλνει λοιπόν άγγελο ο Ιεχωβάς, και τον προτρέπει να καλέσει στο σπίτι του τον Πέτρο. Το όραμα αυτό είχε και αδελφάκι που το είδε ο Πέτρος που ακόμα ήταν στην Ιόππη. Είδε λοιπόν ένα καζάνι που κατέβαινε από τον ουρανό με όλα τα τετράποδα της γης, τα πετεινά του ουρανού και τα θηρία μαζί. Και μια φωνή του έλεγε *"πάρε Πέτρο θυσίασε και φάγε"*. Ξέρουμε όλοι, ότι αν και θυσίες γινόντουσαν παλιά και από τους Εβραίους, από ένα σημείο και μετά έγινε το καθοριστικό σημείο διάκρισης τους με τους εθνικούς. Αυτό σημαίνει ότι αυτές οι θυσίες ήταν βδελυρές για τον Πέτρο και φυσικά αρνήθηκε. Μόνο που η φωνή επέμενε και έλεγε *"ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου"*. Αυτό, σε συνδυασμό με την κλήση που ήρθε αμέσως μετά για να πάει στην Καισάρεια στον Κορνήλιο, θέλει να μας πει ότι ο ίδιος ο Θεός, που μέχρι τώρα ενδιαφερόταν μετά μανίας για τον περιούσιο λαό, τώρα **ξαφνικά άλλαξε γνώμη** και έπεισε την υποτιθέμενη "ελεύθερη βούληση" των χριστιανών να στραφούν στους εθνικούς. Τώρα, πως θεωρείται εθνικός κάποιος Ρωμαίος που υποτίθεται ήταν ήδη προσήλυτος στους Εβραίους είναι ένα θέμα· μάλλον θέλει ο συγγραφέας να μας το φέρει σιγά σιγά το ότι βλασφημούν σε σχέση με την εβραϊκή θρησκεία και κάνουν προσηλυτισμό σε αλλόθρησκους με το νέο δόγμα *"ἀλλ᾽ ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι"* (10: 35). Φυσικά το νέο δόγμα έφερε και έριδες στην νεοσύστατη σέκτα της αγάπης, αφού *"ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ῾Αγίου Πνεύματος ἐκκέχυται"* (10: 45). Δηλαδή, για να καταλάβουμε, οι μεν παλαιότεροι γεμάτοι με Άγιο Πνεύμα, δεν ήθελαν τους νεότερους πρώην αλλόδοξους, που και αυτοί πλέον υποτίθεται γέμισαν με το Άγιο Πνεύμα. (Μιλάμε για πραγματική θρησκεία της αγάπης).

Το σήριαλ της υποτιθέμενης αμφισβήτησης αλλά και της αντίστοιχης αιτιολόγησης, βασισμένης στα θαύματα και τα οράματα, συνεχίζει στο επόμενο κεφάλαιο, αφού τον κατηγορούν: *"λέγοντες ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσῆλθες καὶ συνέφαγες αὐτοῖς"* (11: 3). Και ξανά η δικαιολογία με τα οράματα κ.λπ κ.λπ. Υποτίθεται ότι όλοι οι "εν Χριστώ αδελφοί" επείσθησαν αφού ο Πέτρος δικαιολογήθηκε *"ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν Θεόν;"*. Έτσι, *"ἀκούσαντες*

δὲ ταῦτα ἡσύχασαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες· ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν". Εμ άμα ο αντιπρόσωπος σου λέει ότι ο Θεός αποφάσισε, τί θες εσύ και κάνεις τον δύσκολο;

Θα διαπιστώσουμε ότι αυτό το θέμα, παρά που υποτίθεται ήταν θέληση του θεού τους (έστω και διαφοροποιημένη από την συνήθη παλαιότερη), θα απασχολήσει πολύ το κείμενό μας και θα γίνονται πολλές κουβέντες και προσπάθειες από τους Αποστόλους να πείσουν τους υπόλοιπους, διότι προφανώς δεν έφθανε το Άγιο Πνεύμα που ήταν παρόν σε όλους, για να πεισθούν αυτομάτως.

Παρακάτω (12: 7), έχουμε άλλη μια θαυματουργή απόδραση του Πέτρου. Αν και δεμένος με **διπλές** αλυσίδες ανάμεσα σε **δύο** στρατιώτες, ο "άγγελος" τον βοηθάει να βγει από την φυλακή χωρίς να τον δει κανείς. Οι σιδερένιες πόρτες της φυλακής, ανοίγουν και κλείνουν αυτόματα σαν του Super Market, και αφού ο Πέτρος ελευθερώνεται, ο άγγελος εξαφανίζεται. Το θέμα είναι, αφού ο Πέτρος ήταν πλήρης "Αγίου Πνεύματος" και της "Χάρης του Θεού", είχε ήδη κάνει θαύματα όπως και μια ανάσταση, γιατί είχε ανάγκη την βοήθεια αγγέλου; Προφανώς, για την λογική των συγγραφέων και των αναγνωστών του, είναι πιο εύκολη σαν θαύμα μια...ανάσταση από μια απόδραση, στην απόδραση χρειαζόταν βοήθεια.

Στο 12: 23, έχουμε άλλη μια θαυμαστή δολοφονία, αυτή του Ηρώδη. Ενώ μιλούσε στο πλήθος, "*παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ* ***γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν***". Γιατί το έκανε αυτό ο Θεός; Μα επειδή σκότωσε τον Ιάκωβο και δεν πολυγούσταρε τους χριστιανούς.

Στο 13: 8 έχουμε και άλλη θαυματουργή τύφλωση: Ένας "κακός μάγος" ο Ελύμας που δεν ήθελε να αλλαξοπιστήσει το αφεντικό του, ο ανθύπατος Σέργιος Παύλλος. Ο τυφλωθείς, αλλά αναβλέψας Παύλος, τυφλώνει τον μάγο για να προσηλυτισθεί το νέο πρόβατο (με την ελεύθερή του βούληση φυσικά, αλλά χωρίς αντιδράσεις). Το αν ξαναείδε το φως του το θύμα δεν μάθαμε ποτέ.

Στο 14: 8, έχουμε και το πρώτο θαύμα σε καθαρούς εθνικούς στη Λύστρα. Εκεί λοιπόν που λαλούσε ο Παύλος, βλέπει έναν χωλό εκ γενετής και διαπίστωσε (πώς ακριβώς;) ότι έχει πίστη (σε τι, σε αυτά που μόλις άκουγε;), του είπε να σηκωθεί και αυτός σηκώθηκε και περπάτησε.

Στο 14: 9, έχουμε μια θαυματουργή διάσωση από λιθοβολισμό του Παύλου. Οι

κακοί Ιουδαίοι λοιπόν που τον κυνηγούσαν μαζεύτηκαν από το Ικόνιο και την Αντιόχεια, μαζί με τον όχλο που έπεισαν και τον πήραν με τις πέτρες έξω από τα Λύστρα. Αλλά, ο Παύλος μετά από λίγο σηκώθηκε σαν κύριος, ατσαλάκωτος σαν τον James Bond. Το πως γλυτώνει ένα άτομο από λιθοβολισμό όχλου είναι σίγουρα ένα "θαύμα".

Στο 16: 6-7, έχουμε την θαυματουργή επέμβαση του Αγίου Πνεύματος να εμποδίζει ή να μην εμποδίζει τον Παύλο στο που θα κηρύττει. Επιπλέον στο 16: 9, έχουμε ένα όραμα όπου ένας Μακεδόνας, καλεί τον Παύλο στον ύπνο του, να περάσει στην Ευρώπη για να "τους" βοηθήσει. Με το που φθάνει σχεδόν στους Φιλίππους, και αφού ο Παύλος ξεκινάει την προπαγάνδα του στις γυναίκες της περιοχής (τα εύκολα θύματα για προσηλυτισμό), μας αναφέρει άλλο ένα θαύμα για να δικαιολογήσει το γιατί οι πολίτες τον κυνήγησαν. Μία μικρή κοπέλα μάντισσα που όπως μας λέει είχε πνεύμα "πύθωνος", τους πήρε από πίσω και τους έκραζε. Έτσι, "αναγκάστηκε" ο Παύλος να "βγάλει το δαιμόνιο από μέσα της" και να δυσαρεστηθούν αυτοί που έβγαζαν λεφτά από αυτήν (16: 16). Ναι, αυτή είναι η πραγματική αιτία που μπήκαν στη φυλακή. Μόνο που όταν ήταν στην φυλακή. έγινε σεισμός και τα δεσμά λύθηκαν και οι πόρτες άνοιξαν· πάλι φαινόμενο super market. Τέλος πάντων, με την βοήθεια ενός νεοπροσηλυτισμένου δεσμοφύλακα, πλένονται (Ο Παύλος και ο Σίλας) και κάθονται στο σπίτι του. Όταν δε, αποφασίζουν οι άρχοντες να τους διώξουν ζητάει και τα ρέστα, ότι είναι Ρωμαίοι πολίτες και έχουν…δικαιώματα.

Συνεχίζει η αφήγηση και αφού πέρασε από την Θεσσαλονίκη όπου οι Εβραίοι κυνήγησαν τον Παύλο, ενώ στην Βέροια τον πίστευσαν, περνάει από την Αθήνα καταφέρνοντας πολύ μικρή ψαριά και καταλήγει στην Κόρινθο. Εκεί οι Εβραίοι πάλι τον διώχνουν και τότε παίρνει την μεγάλη απόφαση *"καθαρὸς ἐγώ· ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι"*. Μάλιστα, βλέπει άλλο ένα θαυματουργό όραμα την νύκτα, για να μας δικαιολογήσει το πόσο πολύ κάθισε εκεί.

Το επόμενο θαύμα γίνεται στην Έφεσο, όπου ο Παύλος συναντά 12 οπαδούς του Βαπτιστή και τους βαπτίζει *"εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ᾽Ιησοῦ"*. *"καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ῞Αγιον ἐπ᾽ αὐτούς, ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευον"* (19: 6).

Ακολούθως, έχουμε μια σωρεία θαυμάτων σε όποιον ακουμπούσε τα χέρια του ο Παύλος, *"ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν τὰς νόσους, τά τε πνεύματα*

τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν” (19: 12). Αμέσως μετά, έχουμε 7 Ιουδαίους εξορκιστές που χρησιμοποιούν (ως μη όφειλαν προφανώς) το όνομα του Χριστού και του Παύλου για να βγάλουν ένα δαιμόνιον, και το δαιμόνιον τους κατέβαλε. Το συμπέρασμα: *“καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτούς*” -δηλαδή, εμείς έχουμε το copyright μην μπλέκεστε στα πόδια μας άμα δεν μπείτε στην δική μας στάνη. Αμέσως μετά έχουμε την πρώτη καύση βιβλίων και μάζεμα 50 χιλιάδων αργυρίων από τα νέα πρόβατα.

Το επόμενο θαύμα έγινε στην Τρωάδα. Επειδή αυτά που έλεγε ο Παύλος στο κήρυγμα είχαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον, ένας νεανίας ονόματι Εύτυχος, αποκοιμήθηκε και έπεσε από τον 3ο όροφο και πέθανε (20: 9) Αλλά ο Παύλος είπε στους υπόλοιπους: *“μην θορυβήστε, η ψυχή δεν έφυγε ακόμα*”. Έτσι, τον άφησαν προφανώς όπως ήταν, δηλαδή πτώμα κάτω, και πήγαν να φάνε το ψωμί που έκοψε ο Παύλος και να ακούσουν το υπόλοιπο ενδιαφέρον κήρυγμα μέχρι το πρωί, ενώ το πτώμα ήταν απέξω μόνο του, σαν να μην τρέχει τίποτα. Μόλις τέλειωσε η ενδιαφέρουσα αυτή ομιλία να και ο νέος ολοζώντανος και πάλι! Τα σχόλια νομίζω περιττά.

Παρακάτω, στο 20: 23, μας λέει ότι το Πνεύμα του προαναγγέλλει φυλακή και θλίψη. Ενώ το ίδιο -το Πνεύμα δηλαδή-, είναι αυτό που έβαλε επισκόπους (δεν μας εξηγεί πως) στην κάθε Εκκλησία. Εδώ αξίζει να πούμε ότι αν και άσχετο με τα θαύματα, μας θυμίζει αυτά που λένε πολλοί του σιναφιού του έκτοτε. *“ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα*” (20: 33). Απλά τα διαχειρίστηκε όπως τα 50 χιλιάδες αργύρια, που είδαμε νωρίτερα, ή τις offshore του Εφραίμ και το 1,5 δις του πρώην Αττικής σήμερα.

Στο κεφάλαιο 22, έχουμε την επιστροφή του Παύλου στα Ιεροσόλυμα. Εκεί όλοι πάλι θέλουν να τον σκοτώσουν, γιατί διδάσκει τον Χριστιανισμό δηλαδή την νέα σέκτα των Ιουδαίων στα έθνη. Δηλαδή, δεν κηρύττει την ορθόδοξη εβραϊκή παράδοση, αλλά μια άλλη (υποτίθεται), και οι Εβραίοι ενοχλούνται για τους μακρινούς αλλόδοξους τόσο, που θέλουν να τον καθαρίσουν. Αν βλέπετε κάτι το παράλογο σε αυτό, όπως και εγώ, τι να σας πω. Εδώ δεν έχουμε ακριβώς θαύματα, αλλά στρατηγήματα για να σωθεί. Το πρώτο είναι ότι για να σωθεί ο Παύλος επικαλείται την ιδιότητα του Ρωμαίου πολίτη και έτσι οι Ρωμαίοι στρατιώτες κωλώνουν. Έτσι, του επιτρέπουν να μιλήσει φρουρούμενος στο συνέδριο των Εβραίων. Εκεί, χρησιμοποιεί το δεύτερο στρατήγημα· λέει ότι ο ίδιος είναι Φαρισαίος και πιστεύει στην ανάσταση των νεκρών, κάνοντας το συνέδριο μπάχαλο, γιατί οι Σαδδουκαίοι (άλλη σέκτα) δεν πίστευαν σε ανάσταση. Έτσι,

αναγκάζονται οι Ρωμαίοι να τον αρπάξουν και να τον βγάλουν από το συνέδριο. Ακολουθεί το σενάριο του παραλόγου, οι Ρωμαίοι συνεχίζουν και τον κρατούν μόνο που οι κατηγορίες υποτίθεται είναι έωλες και οι κατήγοροι δεν έχουν να του προσάψουν τίποτα, τη στιγμή μάλιστα, που όποτε τον συμφέρει το παίζει Ρωμαίος άρα και άσχετος με τους ιθαγενείς. Η κατηγορία υποτίθεται ότι είναι στασιαστής και πρωτοστάτης της αίρεσης των Ναζωραίων (24: 5). Επειδή μαθαίνει ότι ετοιμάζονται να τον σκοτώσουν αν και έχει την υποτιθέμενη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, φοβάται(!) και ζητάει την βοήθεια του στρατού. Έτσι τον βγάζουν από την πόλη και τον στέλνουν στην Καισαρεία με **συνοδεία 200 στρατιωτών και 70 ιππέων**! Νυχτιάτικα, για να μην τους πάρουν χαμπάρι οι κακοί. Ο άρχοντας Φήλιξ που τελικά θα τον δίκαζε -δεν βγάζει απόφαση, αλλά αν και τον έχει κρατούμενο διατάζει τον στρατό *"τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἔχειν τε ἄνεσιν καὶ μηδένα κωλύειν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑπηρετεῖν ἢ προσέρχεσθαι αὐτῷ"* (24: 23). Αυτό κράτησε παρακαλώ δύο χρόνια, επειδή υποτίθεται έλπιζε σε χρήματα από τον Παύλο! Τώρα, το πως έλπιζε σε δωροδοκία και τον είχε σε πλήρη άνεση φυλακισμένο και όχι ζορισμένο για να ενδώσει είναι άλλο θέμα· είπαμε απευθυνόμαστε σε πρόβατα. Ο Φήστος που διαδέχθηκε τον Φήλικα, αποφάσισε να τον δώσει στους Ιουδαίους, αλλά ο Παύλος είπαμε όποτε βολεύει γίνεται Ρωμαίος και έτσι απαιτεί να δικασθεί από τον Καίσαρα. Έτσι δικαιολογείται στα πρόβατα το ταξίδι στην Ρώμη που θα ακολουθήσει.

Στο ταξίδι για Ρώμη έχουμε άλλο ένα θαύμα. Ενώ το πλοίο θαλασσοδέρνεται, ο Παύλος ανακοινώνει στους υπόλοιπους ότι άγγελος του Θεού θέλει ντε και καλά να πάει στον Καίσαρα και έτσι και όλοι οι υπόλοιποι θα την γλιτώσουν αναγκαστικά. Μάλιστα, ενώ οι στρατιώτες και οι ναύτες ήταν πεινασμένοι ο Παύλος τους καλεί να φάνε και αφού πήρε άρτο (πού βρέθηκε και πώς;) πήραν όλοι (276 άνθρωποι) και έφαγαν. Μόλις σώθηκαν και βγήκαν στην Μάλτα (Μελίτη), μια οχιά δάγκωσε τον Παύλο και τελικά πέθανε το...φίδι.

Τι σύμπτωση, που στο χωριό που ήταν κοντά, ο πατέρας του άρχοντα είχε πυρετό και δυσεντερία. Ο Παύλος πιάνει την γνωστή δουλειά, τον θεραπεύει και σε λίγο πλακώνουν όλοι οι ασθενείς της νήσου και τους θεραπεύει επίσης.

Τέλος πάντων, η διήγηση τελειώνει όταν έφθασε ο Παύλος στην Ρώμη όπου τον περιμένουν ειδοποιηθέντες αδελφοί, ενώ οι Ιουδαίοι δεν έχουν λάβει καμιά επιστολή εναντίον του για να τον κατηγορήσουν. Και η παράνοια συνεχίζεται, είναι πάλι σε μια ιδιότυπη φυλακή που μπαίνει βγαίνει όποιος θέλει, δεν υπάρχει κατηγορία εναντίον του και γενικά περνάει καλά κάνοντας τον προσηλυτισμό του

ακωλύτως όπως αναφέρεται και κλίνει το κείμενο.

Εδώ έχουμε διαφοροποίηση ως προς τα θαύματα των Ευαγγελιστών. Ας δούμε την στατιστική:

- Επιφοίτηση Πνεύματος – αρκετές.
- Εμπόδια και προτροπές του Πνεύματος 3.
- Χωλοί 2.
- Δυσεντερία 1.
- Κατάκοιτος 1.
- Φόνοι 3.
- Τύφλωση 2 (μόνο η μία θεραπεύθηκε).
- Θάνατος φιδιού 1.
- Σημεία και τέρατα 3.
- αποδράσεις από φυλακή 3.
- Τηλεμεταφορά 1.
- Αναστάσεις 2 (1 από Πέτρο και 1 από Παύλο).
- Οράματα 3.
- Διαμοιρασμός ψωμιού 1.
- Δαιμόνιο 1.
- Αποτυχημένος εξορκισμός Ιουδαίων 1.
- Διάσωση από λιθοβολισμό 1.

Τέλος, πολλές ιάσεις στην Έφεσο και Μάλτα και πολλά οράματα. 29 συγκεκριμένα συμβάντα, δηλαδή λιγότερα από τα 38+2 του Ιησού.

Εδώ, για την αυτοαποκαλούμενη “θρησκεία της αγάπης”, σε αντίθεση με τα αναφερθέντα στα Ευαγγέλια, έχουμε 6 περιπτώσεις κακίας, που προξενούν δηλαδή βλάβη στον άνθρωπο, όπως 3 φόνους, δύο τυφλώσεις και το δαιμόνιο του αποτυχημένου εξορκισμού. Από αυτά, μόνο μία, η τύφλωση του Σαύλου-Παύλου στον δρόμο για την Δαμασκό, αναφέρεται ότι γιατρεύτηκε. Είναι ξεκάθαρες περιπτώσεις μαύρης μαγείας. Φυσικά είναι γραμμένες όπως περίπου και της Παλαιάς Διαθήκες, δηλαδή σαν απόφαση και εκτέλεση του Θεού, για υποτιθέμενες παραβάσεις κακών ή πονηρών ανθρώπων, οπότε δεν ξενίζουν τα πρόβατα, θα έπρεπε όμως. Η αγάπη που υποτίθεται υπάρχει στα Ευαγγέλια, τώρα έχει και όρους, και οτιδήποτε δεν τους πληρεί (το υποτιθέμενο θεϊκό σχέδιο, που όπως είδαμε μάλιστα διαφοροποιείται με την πάροδο του χρόνου), τιμωρείται παραδειγματικά εδώ στην παρούσα ζωή, όχι στην τελική κρίση που υποτίθεται θα

γίνει. Αυτό είναι μια ενδιαφέρουσα στροφή στην ιδεολογία της νέας σέκτας, που θα μας δείξει το πραγματικό πρόσωπο της, αυτό δηλαδή που έδειξε και στην πραγματική ιστορία της. Φυσικά, εδώ έχουμε άλλη μια απόδειξη ότι η θρησκεία αυτή δεν ξέρει τι πιστεύει, αφού όλα αυτά είναι αντίθετα στην ελεύθερη βούληση που διατείνεται ότι πιστεύει.

Φυσικά, παρ' όλο που και εδώ εμφανίζονται κάποια ιστορικά πρόσωπα, δεν υπάρχει καμία άλλη ιστορική πηγή που να συνηγορεί στην ακρίβεια και την αλήθεια των θαυμάτων ή των εξιστορήσεων.

Το γεγονός ότι τα βασικότερα κείμενα του Χριστιανισμού έχουν χιλιάδες ανακολουθίες, προσθήκες όπως αυτή που είδαμε στον Μάρκο, αντιφάσεις, τόσα λάθη, τόσο στον ιστορικό όσο και στον γεωγραφικό τομέα, τα κάνει ακόμα πιο αναξιόπιστα και την διήγηση που θέλει να αναφέρει, την σπρώχνει όλο και πιο πολύ στον μύθο και το παραμύθι και σε δημιουργημένες ιστορίες στην υπηρεσία μια νέας ιδεολογίας που βγήκε από τον εκπεσόντα μεσσιανισμό μετά την συμφορά και διασπορά των Εβραίων. Διαβάστε δύο σχετικές σειρές με ενδιαφέροντα άρθρα του Ebomuse "Μια καμήλα που δεν καταπίνεται με τίποτα" και το βασισμένο στον John Armstrong "Στριμώχνοντας τον Ιησού των Ευαγγελίων στην Ιστορία", την ανάλυση για την Αγία Γραφή στο μέρος που αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη, και το "Περί της καταγωγής του Χριστιανισμού – Η παραχάραξη της ιουδαϊκής παραδόσεως" αν θέλετε περισσότερα στοιχεία για τα ιστορικά προβλήματα στην ανεύρεση των απαρχών αυτής της θρησκείας.

Ε. Τα θαύματα γενικότερα

Βέβαια, σε κάθε θρησκεία εμφανίζονται και εμφανιζόντουσαν προγνώσεις και θαύματα, ή καταστάσεις που οι πιστοί τους με ευκολία το αναγάγουν σαν θαύμα στους δικούς τους θεούς, αλλά αυτό δεν αποδεικνύει, ούτε ότι έγιναν όντως αυτά που περιγράφονται, ούτε ότι έγινε κάτι το παραφυσικό, ούτε δίνει αυθεντικότητα ούτε ποσοστό αλήθειας σε καμιά θρησκεία, αν ληφθεί επιπλέον υπ' όψιν ότι η κάθε μια το αποδίδει σε άλλον θεό ή θεούς. Να σημειωθεί, ότι η πάγια θέση της Εκκλησίας, είναι ότι μόνο τα ορθόδοξα θαύματα είναι από θεού (Ιεχωβά ή Χριστού ή Αγίας Τριάδας, ή όπως αλλιώς τον φαντάζονται), τα δε υπόλοιπα ή δεν είναι θαύματα ή τα κάνουν "διάβολοι" -υποθέτω τα ίδια θα λένε και άλλες θρησκείες, αφού η κάθε μια είναι ως γνωστόν αλάθητη.

ΣΤ. Το πρόβλημα του αυτόπτη μάρτυρα

Η ύπαρξη αυτοπτών μαρτύρων για ένα θαύμα, πόσο, αλήθεια, το κάνει αξιόπιστο;

Σήμερα που έχουμε πολλές δυνατότητες ελέγχου, πάλι μπορεί πολύς κόσμος να ξεγελαστεί από ένα ταχυδακτυλουργικό κόλπο ή μια στημένη δημοσίευση στα ΜΜΕ, ή στο Διαδίκτυο· δείτε μερικά παραδείγματα στο ellinikahoaxes.gr και φαντασθείτε πόσο χειρότερα ήταν τότε, που η άγνοια και η δεισιδαιμονία βασίλευαν κυριολεκτικά στις ζωές των αμάθητων και αμόρφωτων ανθρώπων που ζούσαν στην Ιουδαία, ενώ περίμεναν εναγωνίως μεσσίες και έβλεπαν παντού δαιμόνια.

Αυτό που δείχνει ξεκάθαρα το πόσο επιρρεπείς και ευκολόπιστοι είναι ειδικά οι χριστιανοί ακόμα και σήμερα, σε οτιδήποτε ακουστεί σαν θαύμα που αποδίδεται στον θεό τους, είναι η μεγάλη πλάκα που έπαθαν τον Αύγουστο του 2012 με την σατιρική ανάρτηση στο Facebook, "Γέρων Παστίτσιος". Στη σελίδα αυτή δημοσιεύθηκε, μεταξύ άλλων, ένα φανταστικό θαύμα που έκανε ο "γέρων Παστίτσιος" και αμέσως μεταδόθηκε άκριτα από χιλιάδες χριστιανικά ιστολόγια και έντυπα, ως πραγματικό θαύμα από τον γέροντα Παΐσιο (ήδη κι επισήμως άγιος από το Πατριαρχείο) που έδειχνε και την "δόξα της Ορθοδοξίας", μέχρι να καταλάβουν την γκάφα τους βέβαια. Μετά από αυτό, τα χριστιανόπουλα σκύλιασαν (από αγάπη βέβαια) και έπεισαν την Ελληνική Αστυνομία της "Ελληνικής Δημοκρατίας", της ταλαίπωρης χώρας μας δηλαδή, να βρει τον κακό χωρατατζή και να τον συλλάβει, γιατί...προσέβαλε την πίστη τους! Αντί να αναρωτηθούν, τι είναι αυτό που τους κάνει τόσο υπερβολικούς και ευκολόπιστους σε ό,τι δήθεν θαύμα αποδίδεται από τον οιονδήποτε στον θεό τους, ξέσπασαν στο παλικάρι αυτό που διακωμώδησε την χαζομάρα τους. Ενδιαφέρον και σχετικό, ο πρωθυπουργός της χώρας (Σαμαράς τότε) διαδήλωσε με τους άλλους Ευρωπαίους στην Γαλλία, για την ελευθερία της έκφρασης! Τι ειρωνεία...

Άλλη μια ένδειξη, του πως διαλαλούνται θαύματα για τυχάρπαστους και παρανοϊκούς απατεώνες, είναι η ιστορία του Παπουλάκου που διέσωσε ο Φωτιάδης: Ένας χασάπης που έγινε μοναχός και βάλθηκε να ανατρέψει τον Όθωνα επειδή ήταν αλλόδοξος, επειδή φοβόταν, όπως και όλοι του φυράματός του την εποχή εκείνη (κόμμα των Ναπαίων -φιλορώσων), ότι θα τους άλλαζε την πίστη. Τα "θαύματά" του, τον κόσμο που παραληρούσε στο πέρασμά του, τα ράσα του που τα έσχιζαν γιατί τα θεωρούσαν θαυματουργά κ.λπ κ.λπ. Αξίζει να διαβάσετε τα αποσπάσματα για να αναλογιστείτε, πως αντίστοιχες εικόνες (εν πολλοίς αντικρουόμενες) αγνώστων φανατικών από την Ιουδαία πριν από 2.000 χρόνια, μπορούν να έχουν ίχνος αξιοπιστίας. Θυμάται άραγε κανείς την υστερία και τις θαυματουργές "ιάσεις", που διαβάζαμε ακόμα και σε γνωστές και "έγκριτες"

εφημερίδες, στην χώρα μας πριν όχι πολλά χρόνια, με το “νερό του Καματερού”;

Ζ. Περιορισμοί στα θαύματα

Υπάρχουν περιορισμοί στα θαύματα; Αυτό για τους θεϊστές αποκλείεται. Δηλαδή, δεν ισχύουν για τους χριστιανούς αυτά που είπε ο Ιησούς “ότι μπορείτε να κάνετε οτιδήποτε αν πιστεύετε και με επικαλείσθε μέχρι και βουνά να κουνήσετε”; Και όμως, υπάρχει ένα θαύμα που δεν έγινε ποτέ, ούτε από τον Ιησού ούτε από κανένα άλλο άγιο, μάγο ή προσευχή σε καμιά θρησκεία ή θεό και είναι η θεραπεία ακρωτηριασμένου ή αναπήρου με εμφανή σκελετική έλλειψη, κάτι δηλαδή που θα αποδείκνυε οπτικά και ξεκάθαρα σε πολύ κόσμο, ότι όντως ήταν πραγματικό θαύμα και όχι μαγγανεία (και είναι και κάτι που σε κάποια είδη ακρωτηριασμένων ζώων γίνεται, δηλαδή για ένα πραγματικό θεό αν υπήρχε, δεν θα ήταν ιδιαίτερα δύσκολο -έχει την...τεχνογνωσία), που δείχνει και την ευπιστία του κόσμου σε ότι του πλασάρουν οι θαυματοποιοί και αναμεταδίδουν άκριτα, τα πρόβατα που τους ακολουθούν. Αντίθετα, η Επιστήμη έχει δώσει θαυμαστές λύσεις σε αρκετούς από αυτούς τους ανθρώπους, βοηθώντας τους στην καθημερινότητα τους, κάτι που καμιά θρησκεία ή προσευχή δεν κατάφερε να βοηθήσει ούτε και ο Χριστιανισμός φυσικά.

Όπως αναφέρει για τα θαύματα ο Φραγκόπουλος:

> *Κατ’ αρχάς δεν έχουμε ακριβή στατιστικά στοιχεία για το πόσοι “θεραπεύονται” κάθε χρόνο από τις κατά τόπους Παναγίες. Επιπλέον δεν έχουμε ακριβή στοιχεία για το τι ακριβώς είχαν και αν η ασθένεια επανήλθε. Π.χ. μπορεί κάποιος να έχει διαγνωστεί με μια ασθένεια και να κάνει τάμα στη Μεγαλόχαρη προκειμένου να γίνει καλά. Και πράγματι, μετά από κάποιο διάστημα, οι εξετάσεις να δείξουν ότι θεραπεύτηκε. Αυτό όμως δεν είναι κριτήριο για την αποτελεσματικότητα της Μεγαλόχαρης.*

> *– Πρώτον, δεν ξέρουμε αν είχε γίνει λάθος διάγνωση.*
> *– Δεύτερον, δεν ξέρουμε αν πρόκειται για κάποια περίπτωση αυτοΐασης. Όπως ίσως να γνωρίζετε, κάποιοι άνθρωποι θεραπεύονται, ακόμη και από πολύ σοβαρές ασθένειες, μόνοι τους.*
> *– Τρίτον, μπορεί η ασθένεια μετά από κάποιο διάστημα να επανήλθε.*
> *– Τέταρτον, μπορεί, αν ο συγκεκριμένος άνθρωπος είχε ξεκινήσει θεραπεία, να ήταν η θεραπεία που τον θεράπευσε και όχι το τάμα.*

Όλα αυτά που αναφέρθηκαν, δείχνουν ότι τα περισσότερα θαύματα είναι, ή απλές φαντασιώσεις και οφθαλμαπάτες, ή καλοστημένες απάτες, ή αδυναμία ορθολογικής σκέψης (σύνηθες στην θεοσεβούμενη χώρα μας), ή αποτέλεσμα ψυχικής διαταραχής.

Η. Γιατί τα "θαύματα" δεν είναι θαύματα

Τί συμβαίνει τελικά με τα θαύματα και γιατί οι θεϊστές τα πιστεύουν και μιλάνε συνέχεια για αυτά;

Επειδή, ο εγκέφαλός μας έχει εξελικτικά κάποιες ατέλειες:

- Γενικά ο άνθρωπος, κυρίως ο νέος, έχει την τάση να εμπιστεύεται αυτά που ακούει, κυρίως από ανθρώπους που η κοινωνία έχει χρίσει σαν σοφούς ή "ηγέτες", όπως οι παπάδες, οι γέροντες, και οι ιστορίες από την παράδοση. Και γιατί επί πλέον, ανάλογα με τις επιθυμίες μας, λέμε ψέματα στον εαυτό μας.
- Επειδή το "εντυπωσιακό" είναι πάντα ενδιαφέρον και αναμεταδίδεται εύκολα και άκριτα.
- Επειδή το παραμύθι πυροδοτεί και εξάπτει επιπλέον την φαντασία των παιδιών, άρα και όσων ακόμα είναι πνευματικά στην βρεφική ηλικία.
- Επειδή ο άνθρωπος προσπαθεί συνέχεια να συσχετίσει πράγματα και αυτά συσχετίζονται με εκείνα που έχουμε συνηθίσει ή μας αρέσουν περισσότερο. Έχει παρατηρηθεί ότι όταν βλέπουμε τυχαίες εικόνες που δεν απεικονίζουν τίποτα το συγκεκριμένο· ο εγκέφαλος τείνει να σχηματοποιήσει, εικόνες ανθρώπινης μορφής (παρειδωλία), ή εικόνες ζώων, ή βασικά γεωμετρικά σχήματα, γιατί το κάθε τι πρέπει να το κατατάξει σε κάτι οικείο. Παρόμοια ο εγκέφαλος σε ορισμένες περιπτώσεις εμφανίζει ανύπαρκτες εικόνες φαντάσματος κάτι που ένα πλέον γνωστό και επαναλήψιμο φαινόμενο στο εργαστήριο και που εντείνεται σε περιπτώσεις στρες, χρήσης ουσιών, έντονης προσευχής ή και διαλογισμού.
- Επειδή οτιδήποτε βλέπουμε ή ακούμε συνδυάζεται και αποσυμβολίζεται μέσα μας, με βάση αυτό που μας απασχολεί εκείνη τη στιγμή ή με κάτι που μας απασχολεί γενικά από το παρελθόν μας, άρα συχνά αποκτά συνάφεια και αξία με κάτι δεδομένο για εμάς.
- Επειδή ο άνθρωπος έχει συχνά μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και φαντάζεται εύκολα ότι κάποιο αόρατο, αλλά παντοδύναμο ή πάνσοφο ον, τον παρακολουθεί και τον βοηθά (αυτόν και μόνον), ή επικοινωνεί μαζί του

με κάποια σύμβολα ή με κάποιο τρόπο, που μόνο αυτός καταλαβαίνει.

- Επειδή θέλει να υπάρχει μια ανώτερη δύναμη που να τον βοηθά ειδικά όταν έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση, κάτι σύνηθες στους θεϊστές. Η χαμηλή αυτοεκτίμηση οδηγεί στην άρνηση του ανθρώπου να αναλάβει τις ευθύνες του και η ψυχοσύνθεσή του αντιστοιχεί σε αυτή του παιδιού που τα περιμένει όλα από τον παντοδύναμο μπαμπά του, τον μόνο που εμπιστεύεται και από αυτόν περιμένει θαυμαστά πράγματα.
- Επειδή δεν γνωρίζει, ή δεν μπορεί, ή δεν θέλει να σκεφτεί ορθολογικά σε κάτι ασυνήθιστο και βολεύετε με εύκολες και γενικές απαντήσεις.
- Επειδή υπάρχει ολόκληρη τέχνη της ταχυδακτυλουργίας με σκοπό την παραπλάνηση του βλέμματος, που οι παραστάσεις της, δείχνουν θαυμαστές και ακατανόητες για τον κόσμο που αγνοεί την "τέχνη".
- Επειδή ο φόβος του θανάτου καθηλώνει την σκέψη και την λογική και αφήνει να φουντώσει η φρούδα ελπίδα για ένα ευτυχές τέλος, ειδικά αν αυτό "νομιμοποιείται" από αρχαία μυθολογικά κείμενα που θεωρούνται για αρκετούς ιερά και αλάνθαστα.
- Επειδή έχει συνηθίσει να ζει σε ένα κοινωνικό καθεστώς που υποστηρίζει την μαγεία και την μαγγανεία, και κάθε παράδοξο να δείχνει εξηγήσιμο μέσα από το συγκεκριμένο παραδοσιακό πλαίσιο, ένα πλαίσιο μάλιστα που θέλουν να επιβάλουν σε όλη την κοινωνία. Οι θρησκείες είναι σαν το ναρκωτικό, διαχέονται στην ψυχοσύνθεση του ατόμου και έτσι βλέπει την πραγματικότητα μέσα από την παραμόρφωση των συγκεκριμένων δοξασιών, που έχει δεχθεί συνήθως από μωρό, ότι όντως ισχύουν.

Η εξέλιξη της επιστήμης έχει περιορίσει την μαγεία σε μεγάλο βαθμό· έτσι, τα θαύματα τουλάχιστον στην "πολιτισμένη Δύση", έχουν περιοριστεί ή εξηγηθεί σε μεγάλο βαθμό, αλλά πάντα θα υπάρχουν αμόρφωτοι και απαίδευτοι που μεγαλώνοντας και ζώντας σε ένα αντίστοιχο περιβάλλον που ευνοεί την μαγεία, θα πέφτουν θύματα ασύστατων δοξασιών, θαυμάτων και μαγγανείας. Βλέπετε, το πρόβλημα είναι ότι στα "θαύματα" υπάρχει συνήθως πλήρης αδυναμία ελέγχου. Ή εμπιστεύεσαι τον φερόμενο ως αυτόπτη μάρτυρα, ή όχι. Η επανάληψη είναι αδύνατη και συνήθως αυτά γίνονται σε περιστάσεις και με τρόπους που δεν μπορείς να ελέγξεις ή να αμφισβητήσεις, παρά μόνο με επίκληση της λογικής του συγκεκριμένου θύματος, αν αυτή υπάρχει. Η λογική για να δουλέψει σωστά όμως χρειάζεται εμπειρία και γνώση και καθαρό κίνητρο. Αν όμως έχεις συνηθίσει λόγω ιδεολογίας ή κοινωνίας να δέχεσαι ήδη παράλογες δοξασίες, όσες γνώσεις και να έχεις η εμπειρία σου είναι διχασμένη ανάμεσα στην πραγματικότητα και την

φαντασία και η λογική δουλεύει επιλεκτικά, ειδικά σε αυτά που έχεις ήδη δεχτεί από μικρή ηλικία ως"de facto" αληθινά (δες σχετικά και για τον προσηλυτισμό).

Φυσικά, οι θεϊστές φροντίζουν να ξεχνούν ότι όλες οι θρησκείες, αρχαίες και νέες έχουν και είχαν όπως ισχυρίζονται τουλάχιστον, πολλά θαύματα. Έτσι το επιχείρημα που χρησιμοποιεί η κάθε μία από αυτές, ότι τα θαύματα γίνονται για να ενισχυθεί ή να αποδειχθεί η πίστη τους ως ορθή και ο θεός τους ως παντοδύναμος, διαλύονται αυτομάτως, πέρα που αυτή η αντίληψη βάλει στην περίφημη "ελεύθερη βούληση" για την οποία τόσο κόπτονται.

Το ερώτημα που έρχεται βέβαια είναι: Μα καλά, με την επιστήμη και την λογική τα γνωρίζουμε όλα; Δεν μπορεί να μας ξεφεύγει κάτι; Η απάντηση είναι ότι ναι μεν, δεν τα γνωρίζουμε όλα, γνωρίζουμε όμως αρκετά πολλά για να βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα στο ότι η πιθανότητα να ανατραπούν οι νόμοι της φύσεως, ειδικά σε κάποιον που δεν τους κατανοεί και **κυρίως για χάρη του**, είναι μικρότερη από την τάση του ανθρώπου προς την φάρσα, την μαγεία, την χαζομάρα, την υπερβολή και την ανάγκη να πείσει τους άλλους για την σαθρή ιδεοληψία του, ειδικά όταν δεν έχει άλλα λογικά επιχειρήματα για αυτή.

Φυσικά, μπορεί και να συμβαίνουν και θαυμαστά πράγματα που δεν καταλαβαίνουμε ακόμα, ή δεν μπορούμε με τις υπάρχουσες επιστημονικές και λογικές μεθόδους να συλλάβουμε, αλλά κανείς δεν νομιμοποιείται στις τελείως σπάνιες αυτές περιπτώσεις, αν υπάρχουν, να τις αποδώσει σε κάποιου είδους νοημοσύνη, ή ακόμα χειρότερα σε ένα κάποιο ον, ή ακόμα χειρότερα σε ένα συγκεκριμένο ον με ιδιαίτερες αποδιδόμενες ιδιότητες και ιστορία, που έχει αυτός και η περιορισμένη κοινωνία του αυθαίρετα ορίσει το επίθετο "θεός" σαν όνομά του.

Το τελικό συμπέρασμα είναι ότι δεν έφθανε η πολιτική βούληση και η διά της βίας επιβολή για να νομιμοποιηθεί ο Χριστιανισμός. Χρειαζόταν και μεγάλη δόση μαγείας που προσέφεραν στους αμόρφωτους τα μυθολογικά κείμενά του και οι διδαχές του, διαιωνίζοντας έκτοτε την μαγγανεία που οδήγησε την ανθρωπότητα στον Μεσαίωνα. Δυστυχώς, κρατάει ακόμα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού σε κατάσταση ψεκασμένων, άβουλων και φοβισμένων προβάτων, που αδυνατούν να δουλέψουν το νοητικό και μάλιστα πολλοί από αυτούς είναι ένας πειθήνιος και αφοσιωμένος στρατός των αργυρώνητων βοσκών τους, που χρυσοπληρώνουμε όλοι μας, μας αρέσουν ή όχι, και κρατούν ειδικά την χώρα και τη κοινωνία μας σε μεταμεσαιωνική κατάσταση με νύχια και με δόντια.

Φιλίστωρ

Πηγές
+

Πληροφορίες πάρθηκαν από πολλές και διαφορετικές πηγές εκτός από την ίδια την Καινή Διαθήκη, η πλέον εντυπωσιακή είναι :
Κωνσταντίνος Θεοδωρίδης, Η Απάτη των Ευαγγελίων, Δίον, Θεσ/νίκη 2011.
Επίσης:
Ebomuse, "Μια καμήλα που δεν καταπίνεται με τίποτα"
John Armstrong, "Στριμώχνοντας τον Ιησού των Ευαγγελίων στην Ιστορία"
Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσος "Περί της καταγωγής του Χριστιανισμού – Η παραχάραξη της ιουδαϊκής παραδόσεως"
Γιώργος Γιώτης, Πως και γιατί λέμε ψέματα στον εαυτό μας.
Φιλίστωρ, Προσηλυτισμός, νηπιοβαπτισμός και…«ελεύθερη βούληση».
Φιλίστωρ, Οι αποτυχημένες προφητείες του Ιησού των Ευαγγελίων.
Φιλίστωρ, Θρησκεία ή βίωμα;
Ερευνητές απέδειξαν ότι δεν υπάρχουν φαντάσματα: Τα «δημιούργησαν» εργαστηριακά iefimerida
Pareidolia
Στέλιος Φραγκόπουλος, Πιστεύω εις έναν θεό
Στέλιος Φραγκόπουλος, Τα ψευτο-θαύματα του Ιησού, Ιησούς Χριστός… και οι εβδομήντα (δυο) κομπάρσοι του στον περιφερόμενο θίασο των θεραπευτών!
Marshall Brain, Why won't God heal amputees.
Το «θαυματουργό» νερό του Καματερού.
PD, «Όσιος» Χριστόφορος Παπουλάκος: Ο απατεώνας και σκοταδιστής καλόγερος που μετονόμασε την Λακωνία σε Ισραήλ(!) και παρακινούσε τον λαό σε εμφύλιο πόλεμο.
PD, (Νεο)ελληνικές μεταφράσεις της Αγίας Γραφής – Ο καθαγιασμός και η νομιμοποίηση της ευσεβούς παραχάραξης και πλαστογραφίας των «ιερών» κειμένων.
PD, «Αγία Γραφή»: Το μεγαλύτερο παραμύθι τού κόσμου – Η Βίβλος τού μίσους, τής κτηνωδίας και τής πλαστογραφίας στο τμήμα που αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη.
PD, Τα ανύπαρκτα «θαύματα» ενός επαγγελματία τσαρλατάνου, ονόματι Ιησού.
Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσος "Περί της καταγωγής του Χριστιανισμού – Η παραχάραξη της ιουδαϊκής παραδόσεως"

Μελέτη του Εργαστηρίου Ψυχολογίας της Leuven του Βελγίου, Ο Ιησούς της Ναζαρέτ: Η προσωπικότητά του.
Μ. Καλόπουλου, Τί είναι η «πίστη ως κόκκος σινάπεως»; Και ποιά τα “όρη” που αυτή μετακινεί;
Μ. Καλόπουλου, ΙΕΡΟΣΥΛΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ: “ΑΜΩΜΗ” ΣΥΛΛΗΨΗ, και η “ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΕΙΣΑ ΣΥΚΗ”.
Μ. Καλόπουλου, Ο Ιησούς γύρισε την πλάτη, στο μοναδικό άσυλο ανιάτων που έτυχε να συναντήσει!.
Μ. Καλόπουλου, Ο εν Κανά γάμος και... το “θαύμα” του Διόνυσου!.
Μ. Καλόπουλου, Να πως έκανε τα ψευτο-θαύματά του ο Ιησούς!!! Με 72 κρυφούς συνεργάτες!
Μ. Καλόπουλου, Ο Ιησούς δεν γνώριζε ότι τα άπλυτα χέρια είναι φορείς μικροβίων!